

สุราไม่ใช่สินค้าธรรมดา...



กรณีศึกษา **สาวเซียร์เบียร์**

4 เจริญ ย. บัณฑิต
ถึงพิศสาว
พณ. เซียร์เบียร์

ผวยเอกลกที่เทถือ
 มิ่งเซพีเว่ตบแพม
 วจกริมทงขเปลี่ย
 เข้าปลัน-สิงเอารด
 ลากสาวเข้าผ่านรุก

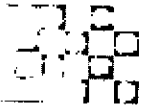
สาวเซียร์เบียร์ถูกแก๊งทำงานเรื่องคว
 ซินใจจับ หลั่งเล็กงานไปครั้งพี่แตรวีธา
 ทยอย 4 กับแพตพม จนมาไม่เจองงฝึก



เธอเหล่านี้ล้วนอยู่ในวัยนักศึกษา
 และถูกขนานนามว่า “สาวเซ่น”
 เธอต้องแบกรับความเสี่ยงตามลำพัง
 เมื่อแลกกับเงินเพียงน้อยนิด
 เมื่อเทียบกับกำไรมหาศาลของธุรกิจนี้



สุราไม่ใช่สินค้าธรรมดา...



กรณีศึกษา **สาวเชียร์เบียร์**



สุราไม่ใช่สินค้าธรรมดา...

กรณีศึกษาสาวเซียร์เบียร์

ISBN 978-974-09-8544-0

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2550

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ราคา 65 บาท

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศ.ว.ส.)

75/1 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

โทรศัพท์ 02-354-4600 โทรสาร 02-354-4600

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดีการพิมพ์ จำกัด

โทรศัพท์ 0 2919 1481, 0 2919 1489, 0 2540 1065

โทรสาร 0 2540-1064



สารบัญ

บทนำ

คืนที่ตัวกับใจอยากตรงกัน และ “ฝัน” ของสาวเชียร์เบียร์	9
เรื่องของก้อย ชีวิตที่ขำไม่ออก	23
ผัดแป้ง แต่หน้าและบาร์เบียร์	27
“เฟิร์น” สาวเชียร์เบียร์ ผู้เลือกเดินสู่โลกกลางคืน	33
แหวววว...เด็กสาวจากภาคเหนือ	39
ดอกไม้บนลานเบียร์กับแจกันหลากสี	43
ผีเสื้อกลางคืน	49
เด็กเชียร์เบียร์ธุรกิจขายตรงนำเมา	53
ชีวิตรสขมกับการต่อสู้ กลางแสงไฟและฟองเบียร์	57
เต็ม...ไม่เต็ม	61
นักศึกษา (สาว) เชียร์เบียร์ วิธีชีวิตคนกลางคืน	67

บทนำ

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าสุราไม่ใช่สินค้าธรรมดาก่อให้เกิดการเสพติด นิยมบริโภค และเกิดผลกระทบต่างๆ รอบด้านไม่ว่าจะเป็นด้านสุขภาพ อุบัติเหตุ ความรุนแรง เศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบต่อเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต กรณีสาวเชียร์เบียร์ก็เป็นอีกหนึ่งผลกระทบที่เกิดกับเยาวชนสาว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษารูปร่าง หน้าตาดี ซึ่งในอนาคตคือผู้ใหญ่ที่จะกลายเป็นแม่ที่เลี้ยงดูเยาวชนรุ่นถัดไป

เป็นที่ถกเถียงกันมากกว่าธุรกิจสุราทำให้เกิดการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาสาว เพื่อหาเงินมาศึกษาเล่าเรียน เพื่อที่จะมีอนาคตที่ดีทั้งชีวิตการงานและชีวิตครอบครัว ศูนย์วิจัยปัญหาสุราจึงร่วมมือกับทีมงานสารคดีสะท้อนปัญหาสังคม ลูกศิษย์ของอาจารย์อรสม สุทธิสาคร และ ทีมงานนิเทศสารคดี ทำการศึกษากรณีศึกษาสาวเชียร์เบียร์ และนำมาตีพิมพ์ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ นี้ 14 กรณี ผ่านเรื่องเล่า 11 เรื่อง ในหลากหลายแง่มุม

เมื่อท่านผู้อ่านได้สัมผัสเรื่องราวแล้วจะพบว่าผลกระทบด้านลบต่อสาวเชียร์เบียร์มีมากมายอย่างที่คนทั่วไปอาจนึกไม่ถึง ตั้งแต่ผลกระทบต่อการเรียน หลายคนขาดเรียน หรือเรียนจบช้ากว่ากำหนด การใช้เงินที่ได้มาจ่าย ๆ ไปกับสิ่งฟุ่มเฟือยมากกว่าที่จะนำไปใช้ในการเล่าเรียนอย่างแท้จริง ไปจนถึงการที่ต้องดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เกือบทุกรายเคยถูกถามว่าออฟ (ไปมีเพศสัมพันธ์กัน) ได้หรือไม่ จนกระทั่งกลายเป็นเมียเก็บไปเลยก็มี

คืนที่ตัวกับใจอยากตรงกัน และ “พิน” ของสาวเชียร์เบียร์

ชลธร วงศ์ศรีศรี

“ชีวิตกลางวันที่แห้งแล้ง กลับสดชื่นได้เมื่อพระจันทร์ขึ้น แสงไฟหลากสี
พร่างพราย เสน่ห์กลางคืนที่มีแสงเพียงสลัว ไม่ต้องการความชัดเจนไม่ว่าในเรื่อง
ใด เพราะหากมองอะไรได้ชัดเจน เสน่ห์คำคืนจะอยู่ที่ไหน แล้วกลางคืนจะต่าง
อะไรกับกลางวัน ในความสลัวทุกอย่างอยู่ระหว่างเส้นแบ่งก้ำกึ่ง หมิ่นเหม่ ปลิดปลิว
ง่ายที่จะปล่อยใจ หัวใจอาจต่อสู้อะไรหรือยอมแพ้...ไม่ทางใด ก็ทางหนึ่ง แต่อย่าปฏิเสธ
เลยว่าคุณไม่ต้องการเวลากลางคืน ไม่ต้องการเวลาที่ต้องคาดคะเน ตื่นเต้น รู้สึก
เหมือนได้ผจญภัยเล็ก ๆ ทอดอารมณ์หลีกหนีไปจากความจริง...”

ภาพสวยและลีลาของราตรีนั้นมีมากมาย รอยยิ้มหวาน ๆ ทำทางเอาใจ
ของสาวเชียร์เบียร์เป็นหนึ่งในลีลานั้น แม้คำว่าสาวเชียร์ฯ จะฟังแล้วไม่สะกดเท้า
เด็กนั่งตริ๊งค์ ไม่เร้าใจเท่าโคโยตี้ หรือไม่หืออหาวเท่าสาวไซส์ไลน์ แต่จังหวะชีวิต
สาวเชียร์ฯ ก็ไม่ราบเรียบแน่นอน

“เอ๊ะ น้องเชียร์เบียร์อะไรนะ”

“ซานมิเกลค่ะ พี่จะลองมั๊ย”

“วันนี้พี่เมาพี่ไม๊ไหว โอกาสหน้าพี่มาน้องก็ทวงนะ ถ้าจำหน้าพี่ได้”

เป็นที่รู้กันว่า คุณสมบัติของสาวเชียร์เบียร์ข้อหนึ่ง อย่างน้อยก็ต้องน่ารัก ไม่
น่ารักด้วยหน้าตา ก็ขอให้น่ารักด้วยท่าทางหรือการพูดจา ถ้าไม่มีอะไรน่ารักสักอย่าง

จะละลายใจ หนูมน้อยหนูมใหญ่มากมายให้สิ่งเบียร์ได้อย่างไร

“เคยดูนมียะ ตูดหมึกนะ ของโน้ส อุดม แต่พาลิชัยนะ เค้าก็จะพูดถึงสาวเซียร์เบียร์นะ ตลกมากเลยเค้าบอกว่าสาวเซียร์เบียร์กว่าจะเซียร์เบียร์ได้ซักขวด ซักเหยือกนะ ตัวนี้เบี้ยว ตัวนี้เอียงไปหมดแล้ว โดนแทะโลม” พริก สาวเซียร์ฯ ซานมิเกลหัวเราะชอบใจโชว์ของโน้ส ซึ่งตรงกับชีวิตจริงของเธอ

“เมื่อก่อนได้เงินจากแม่เดือนนึง 5-6 พัน แต่ว่าโตแล้ว แล้วอีกอย่างเหตุที่มาทำงาน เรื่องของเรื่อง ก็คือเริ่มมีเพื่อนเยอะ ก็เริ่มเที่ยวกลางคืน เที่ยวแล้ว...ก็ไม่มีหวะนะคะ เดือนนั้น เดือนเดียวขอเงินที่บ้านไปหมื่นกว่าบาท ปกติแม่จะส่งให้ 7,000 หรือว่าแล้วแต่ขอ แล้วมันใช้เกิน เยอะเกินไป ก็เลยคิดได้ ช่วยตัวเองดีกว่า ในเมื่ออยากเที่ยว อยากมีเพื่อน อยากสมาคม อยากหาเงิน ก็ต้องทำงาน ก็หยุดขอเงินที่บ้านมา 2 ปีกว่า แล้วคะ ถ้าเกิดซัดสนจริงๆ เงินเดือนออกไม่ทัน ก็คือจะขอบ้าง ซักพันสองพัน แต่ถ้ามีเงิน ก็คือจะคืนให้เค้า เพราะว่าเกรงใจแม่ แม่เหนื่อย ก็เลยทำแต่งงาน ทำงานเงินก็ไม่ขาดมือ” พริกเริ่มเซียร์เบียร์ซานมิเกลได้ 2 ปีแล้ว ย้อนหลังไปก่อนหน้าี่สองปีพริกเริ่มเซียร์เบียร์ข้างอายุปีครึ่ง ก่อนหยุดเซียร์มาทำงานกลางวันอย่างเดียวได้ครึ่งปี และกลับมาเป็นสาวเซียร์อีกครั้งในวันที่พริกอายุ 23 ปีและมีสถานะเป็นนักศึกษาปี 4 โดยยังทำงานกลางวันควบคู่ไปด้วย

“เที่ยวน้อยลงมาก เพราะต้องทำงานสองที่ มันก็ทำให้เราเที่ยวน้อยลง แล้วมันเหนื่อย เพื่อนก็ชวนเที่ยวทุกอาทิตย์เลย เราก็บอกไปเฉอะ เราไม่ไหวเหนื่อย ตั้งแต่ทำงานสองที่ไม่ได้กลับบ้านมาปีนึงแล้ว แมื่ก็บอกว่ากลับมาอยู่บ้านก่อนมียมาช่วยแม่กับป้า ทำอยู่บ้านก็ได้ไม่เป็นไร เราก็บอกไม่เป็นไร เพราะจะกลับมาเรียนใหม่ก็ลำบาก เคยสังเกตดูว่าเพื่อนทุกคนที่เค้าบอกว่า หยุดเรียนก่อนนะ ช่วยที่บ้าน แล้วค่อยกลับมาเรียนต่อ มันน้อยคนมากคะที่กลับมาเรียนต่อ ก็คือบอกพ่อว่าไม่เป็นไร หนูขอทำเอง จะไม่ยอมหยุดเรียนก็คือขอเรียนจบแล้วอยู่หางานต่อไป ก็เดี๋ยวนี้เห็นเค้ารับปริญญาตรีก็น้อย เงินเดือนก็น้อย ก็เห็นว่าทำงานเดี๋ยวนี้

เงินเดือน 8,000 ค่าครองชีพมันอยู่ไม่ได้ เราอยากทำงานไปหลาย ๆ งาน อยากเก็บเงินเยอะ ๆ เงินเก็บยังเก็บไม่ค่อยได้เลย”

จากวันที่พริกเริ่มคิดว่าต้องหาเงินไว้เป็นค่าเทอมเมื่อตอนเป็นนักศึกษาปีสองวันนี้ความต้องการของพริกเปลี่ยนไป เต็มโตขึ้นตามวัย แต่อาชีพเซียร์เบียร์ก็ยังเป็นอาชีพที่พริกฝากความหวังไว้เช่นเดิม “ก็คิดอยากจะเก็บตังค์ไว้เรียนต่อไป อยากทำอะไรหลายอย่าง ก็เลยทำงานนี้ดีกว่า เงินมันก็ดี ทำงานก็น้อย อย่างน้อยก็ไม่เหนื่อยนะ”

ได้และเสีย

“ที่ได้จากอาชีพเซียร์เบียร์เลยก็ารู้ ได้เจอคนหลายประเภท ได้รู้นิสัยคนได้หลายอย่าง ได้เงิน ได้ความสุข บางครั้งลูกค้าดูถูกเราก็มี พนักงานบริษัทนะเงินเดือนแค่ 8000-9000 แต่มองอาชีพเรटकต่ำ มองว่าเป็นอาชีพบริการ มองว่าชั้นใส่อารมณ์กับเธอก็ได้ ก็จะได้เจอลูกค้าหลายประเภท ลูกค้าแบบดูถูกคน ลูกค้าแบบเฮฮากับเราเหมือนเพื่อนคุยได้ มีแบบลูกค้ามานั่งปรับทุกข์ก็มี ก็นั่งคุยจนลูกค้าสบายใจ”

“ที่เสียไปก็เวลาส่วนตัว บางครั้งนั่งทำงานเหนื่อย ๆ เพื่อนชวนไปเที่ยวก็อยากไปเที่ยวกับเพื่อนนะ อยากไปสนุกกับเพื่อน แต่ก็ตัดสินใจไม่ไปดีกว่า ทำงานดีกว่า เอาเงินดีกว่า ก็เลยคิดว่ามันไม่เสียอะไรเลย ที่ได้มาเราได้สนุก ได้เจอเพื่อนดีกว่าอยู่ห้องเฉย ๆ เสียเวลาไป 5-6 ชั่วโมงอยู่ห้องนอนดูทีวีก็ค่าเท่ากัน”

“ไม่ชอบใจที่มีคนดูถูกอาชีพเรา มันก็มีหลายอย่างที่ลูกค้าดูถูก อาชีพใครใครก็รัก ถ้าไม่รักเค้าจะทำทำไม สาวเซียร์เบียร์หรือ ผู้หญิงเซียร์เบียร์หรือหิวไปไหนก็ได้ ลูกค้าผู้ชายก็จะคิดอย่างนี้ สาวเซียร์เบียร์สาวเซียร์เหล่า เอาเงินเข้าแลกก็ได้แล้วก็เลยไม่ค่อยชอบเจอลูกค้าประเภทนี้ก็จะซัดสีหน้า ไม่ยินดีด้วยไม่อะไรด้วยให้เค้ารู้ไปเลยว่าเราไม่ชอบ”

แม้พริกจะเป็นนักเที่ยวมาตั้งแต่อายุ 19 ทำงานกลางคืนตั้งแต่อายุ 21 และ

เลือกที่จะมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับแฟน แต่พริกก็เหมือนผู้หญิงทั่วไปที่ชอบผู้ชายน่ารัก และสุภาพ มีท่าทีให้เกียรติ ถ้าเป็นอย่างนี้พริกจะคุยด้วยนาน ๆ

“ดูเป็นเลยนะว่าผู้ชายคนไหนเข้ามาดีหรือเข้ามาไม่ดี ประเภทที่แบบน่ารัก เลยเข้ามาจับ ถามชื่อเราก็กุญสนุก ๆ ไป แต่ประเภทเข้ามาปับถูกเนื้อต้องตัว เราก็กะบอกอย่าเข้ามานะ ชั้นไม่ชอบเธอ ก็จะบอกเพื่อนว่าไม่ชอบนะ เอาออกไปให้หน่อย”

“มันก็มีลูกค้าหลายรูปแบบ เคื่อก็ลองใจเราด้วยว่าจะชวนเราไปนอนได้มัย เราก็จะมอง ๆ ลูกค้าไปเรื่อย ๆ เคื่อก็เดินผ่านแล้วก็ถาม อีกอย่างนึงอยู่ที่การแต่งตัวของเบียร์ แต่ละยี่ห้อด้วย เคื่ยวันนี้เบียร์จะแต่งตัวไปขึ้น อันนี้ก็เ็นจุดดึงดูดความสนใจของลูกค้า ลูกค้าก็ขอเห็นนิตเห็นหน่อย ก็ยังดี มันมีหลายประเภท มีประเภทที่ตั้งใจมองเลย เราก็มองกลับเลยนะ มองน่ากลียตเกินไปรีเปล่า มองแบบเรารู้เลย แต่บางคนก็มองนิต ๆ พอเราหันไปก็จะมีม แล้วมองไปทางอื่น”

ในคำคินนี้คุณเป็นหนึ่งในผู้ชายหลาย ๆ คนหรือเปล่าที่บริโภคนสาวเชียร์ๆ เป็นอาหารตาอย่างเอร็ดอร่อย แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้รู้สึกชอบคุณพวกเธอเลยแม้แต่น้อย

ละครภาคค่ำ

แน่นอนว่า สาวเชียร์ๆที่เริ่มงาน 5 โมงเย็นและเลิกงาน 5 ทุ่มอย่างพริกแทบจะไม่มีโอกาสได้ดูละครภาคค่ำ แต่เวลา 6 ชั่วโมงเต็มนับจากเวลาข้างานเป็นเวลาทีพริกจะได้ “แสดง” ในละครชีวิตของตัวเองเป็นประจำอยู่แล้ว

“เราต้องจำหน้าลูกค้าให้ได้ จำชื่อไม่ได้ไม่เป็นไร เรียกพี่ไว้ก่อน พี่อย่างนูน พี่อย่างนี้ เหมือนจะเชื่อคนง่าย เวลาเค้าพูดอะไรเราก็ฟัง แต่ว่าคิดก่อน ลูกค้าเค้าชวนออกไปข้างนอก ก็รับปากคะ ค่ะ ลูกค้าบอเคื่ยเวลเลิกงานแล้วโทรหาพี่นะเคื่ยพี่มารับนะ เคื่ถามว่าไปไม่ไปก็บอก ค่ะ ไป แล้วพอเลิกงานก็ชวนเพื่อนกลับ หรือไม่ก็ทำเป็นไม่รู้โลกภายนอก ทำเป็นไร้เดียงสา บอกคะพี่ พี่จะพา

ไปไหนก็แล้วแต่พี่ ไปเรื่อย ๆ ไปกับลูกค้าให้ทัน”

“เราต้องเล่นกับลูกค้าได้ ไม่ใช่เชียร์เบียร์ลูกค้าไม่กินแล้วชักสีหน้า กระแทก แก้วอย่างนั้นไม่ได้ ก็คือได้อะไรก็ได้ ใต้ไว้ก่อน ตอนหลังจะเป็นยังไงก็ตาม เอาให้ลูกค้ากินเบียร์ไว้ก่อน กินขวดหนึ่งก็ยังมี ก็คือให้ได้อย่างดี ถ้ากินขวดหนึ่ง ถ้ามันมีซัก 20 โตะก็ได้อีก 20 ขวดแล้ว โตะละขวดก็ยังมี ลูกค้าจะถามว่าวันนี้ขายได้กี่ขวดแล้ว เราก็จะบอกว่ายังไม่ได้เลยคะพี่ รอพี่เปิดให้อยู่ ถ้าพี่เปิดให้หนู ต้องขายดีแน่ ๆ เลย มันเหมือนการแสดงอย่างหนึ่งเหมือนกัน”

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พรึกก็ต้องพยายามอ่อนหวานไว้ให้ได้มากที่สุด เพราะนี่คือกฎของสาวเชียร์ฯ

กรอบและที่ปักใจ

แฟน- แฟนก็บอกอาชีพนี้ทำได้ ก็เคยมีแห้วเค้าเล่นว่า ไปทำไซส์ไลน์ตีมี๊ย เพื่อนไปทำแถวสีลมมา อยากไปทำบ้างจังเลย เห็นเพื่อนบอกเงินดีเดือนละตั้ง 2 หมื่น 3 หมื่น เค้าก็บอกไม่เป็นไร ไม่ต้องไปทำทำอย่างนี้ละดีแล้ว ไม่ต้องทำงานก็ได้เดี๋ยวเค้าส่งเรียน เราก็บอก ยังเป็นแค่แฟน ไม่ได้เป็นอะไรกันมากมาย ไม่ต้องมารับผิดชอบชีวิตมาก ก็เลยต่างคนต่างอยู่ดีกว่า แล้วอีกอย่างพรึกก็ยังรักเพื่อนรักสนุก รักเที่ยวนะคะ ก็เลยไม่อยากเอาแฟนมาเป็นกรอบ

ครอบครัว- เป็นลูกคนเดียวคะ แยกความหวังไว้เยอะ เป็นคนที่มีอะไรกับแม่จะไม่ปิด อีกอย่างเราก็โตแล้วและไม่เคยขอเงินที่บ้านใช้เค้าก็เลยไม่มาอะไรมากมายกับเรา คือพออายุ 20 เค้าก็ให้อิสระความคิดกับเราแล้ว ที่บ้านก็เลี้ยงมาดี ที่บ้านก็ไม่ได้กะเกณฑ์ว่าเธอต้องเดินตามฉัน เราก็ปรึกษาแม่ตลอด เค้าก็บอกโตแล้วนะ ตัวเองก็รู้ว่าควรจะทำอะไร ถ้าจะทำอะไรก็คิดให้ดี แม่จะเป็นวัยรุ่นมากเลยคะ ครั้งก่อนเมื่อสองเดือนที่แล้วโทรไปร้องให้กับเค้า แล้วเค้าบอกว่ากลับมาอยู่บ้านมี๊ย กลับมาอยู่ซักพักนึง เดี่ยวแม่ช่วยจ่ายค่าห้องก็ได้ กลับมาอยู่บ้านให้สบายใจ แล้วค่อยมาเรียน ถ้าเหนื่อย อยากโทรหาแม่ อยากได้ยินเสียงแม่ เป็น

อะไรเค้าก็คุยเค้าก็ตอบ ก็โทรคุยกันทุกวัน ไม่มีไม่โทรคุยนะช่วงอยู่กรุงเทพฯ ใหม่ๆ จะมีโทรไปร้องไห้ เพิ่งมาถึงวันแรก ก็โทรไป แม่ เหงา ไม่มีใครดำ ไม่มีใครว่า แม่บอกก็อยากขึ้นไปเองก็ต้องอยู่ให้ได้ โทรหาแม่ อาทิตย์นึงไม่ต่ำกว่า 4-5 ครั้ง

เพื่อน- แม่ก็จะรู้จักเพื่อนทุกคน ก็มีปัญหบางอย่างที่เรบอกแม่ไม่ได้เราก็นั่งคุยกับเพื่อน เพื่อนมีปัญหอะไรบอกพ่อแม่ไม่ได้ก็จะมานั่งคุยกับเรา ก็คบกันมานานคบกันมา 10 กว่าปี บางทีเกิดปัญหาหนักก็ใครทำเพื่อนซันไม่ได้ ไปก็ไปด้วยกัน เทียวก็เที่ยวด้วยกัน บางครั้งเราไปเที่ยว เราก็เป็นพวกชอบแต่งตัวอยู่แล้ว เวลาไปเที่ยวก็แต่งไปนิด ๆ ตามผู้หญิงเที่ยว ผู้ชายก็แบบหิ้วง่ายแม่เลย ผู้หญิงกลุ่มนี้ แต่คือเราคุยกันก็คือคุยกันในร้าน กลุ่มพริกเรามาเท่าไรเราก็ต้องกลับเท่านั้น นี่คือเพื่อนในกลุ่มที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ ม.ต้นเลย 2 คนอีก 3 คนก็เรียนตอน ม.ปลาย แต่ก็คือ เริ่มสนิทกันมานาน เกรด้วยกันมาเยอะก็เลยรักกัน อยู่ห้องเก่งนะ แต่ไม่ขยันเรียน เกเรกันซะมากกว่า ชวนกันโดด เล่นกันอยู่ในโรงเรียนนั่นแหละ แต่ไม่ขยันเรียน บ่อยพี่เกเร เกเรมาก ๆ มีตอน ม.ต้นนะ โดดวิชาคณิตแล้วไม่เข้าเรียนทั้งห้อง พออาจารย์ไปฟ้อง ผอ.โดนแปรงลบกระดาน ตีซากันคนละทีสองที ตั้งแต่นั้นก็ไม่โดดแต่เข้าเรียนก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง จะเป็นคนที่ฟังนะถ้ามีเหตุผลให้เรามากพอ แต่ว่าถ้าเกิดไร้สาระ ไม่ชอบอาจารย์ที่ขบคิดว่าตัวเองเป็นใหญ่ ก็นั่งฟังพอให้จบ ๆ คาบ พอสั่งงานก็ทำส่ง ไม่ตั้งใจเรียนวิชาเค้า

ตัดสินใจ

“มันก็มีบางความรู้สึกเหนื่อย ๆ ไม่อยากทำงานแล้ว หากคนเลี้ยงดีกว่า แต่บางครั้งมาลองคิดดู ไม่เอาละ มันดูไม่มีศักดิ์ศรียังไงไม่รู้ อยากให้ตัวเองสบายก็อยากให้สบายด้วยตัวเอง ไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณใคร แล้วนึกถึงพ่อถึงแม่ก็เลยไม่ดีกว่า อยู่อย่างนี้ดีกว่า ก็มีลูกค้าติด ติดเลย ไม่อยากให้ทำงานแล้ว แต่ไม่เคยมีอะไรกัน แคเคยไปเที่ยวด้วยกัน ไปเที่ยวผับ ไปกินข้าว ไปดูหนังกัน เค้าก็บอกว่าไม่ต้องไปทำงานแล้ว อยากเลี้ยงนะ อยู่ด้วยกันม๊วย เราก็บอกไม่เอาละ อยู่อย่างนี้

ดีกว่า หนูอยากทำงาน หนูหยุดไม่ได้หรอก”

“บางครั้งเพื่อนไปเล่นกีฬาด้วยกัน ก็ไปนั่งกับเพื่อนด้วย พอเล่นเสร็จเค้าก็ชวนกันกลับ ไม่มีแบบ เฮ้ย แกไม่ลอง แกไม่ใช่เพื่อนชั้น ไม่มีเลย เรายังจะเตือน เฮ้ย เล่นมากไปแล้ว ไม่ดีนะ เค้าก็จะมี ที่เราคบกันได้นานกับเพื่อนเพราะว่าเค้าเล่น แต่คือว่าไม่ได้ชวนให้เราเล่นด้วย ก็เลยคิดว่าของทุกอย่างมันอยู่ที่เราอยากลองเอง ไม่ใช่เพราะเพื่อน มันก็มีนะเพื่อนที่ชวนให้เราลอง ถ้าเราบอกว่าไม่เค้าก็ไม่เข้าซี่ มันอยู่ที่ตัวเรา ว่าเราจะแข่งพอริเปล่ากับเรื่องอย่างนี้ บางครั้งก็ไปนั่งดูเพื่อนเค้าเล่นไป แต่ก็นั่งมอง คือไม่ลอง ไม่อยากรู้ เรายังเห็นทุกอย่าง เห็นทุกสิ่งคม มันก็มีเพื่อนทุกระดับ เพื่อนเที่ยวระดับธรรมดา เที่ยวทองหล่อ เอกมัย แบบมีระดับราคาแพง ๆ คบเพื่อนได้หลายประเภท เพื่อนทำงานอย่างว่าก็มี คบทุกอาชีพนะ ก็อยู่ที่ตัวเรานะ เค้าทำงาน อย่างว่าเค้าก็จริงใจนะ บางครั้งเราทำอะไรก็ปล่อยเลยอยู่กับเพื่อนแบบนี้เวลาอดเราก็คอดด้วยกัน เจอมาหลายประเภท จริงใจกันมากกว่า”

“บางครั้งคนทำงานอย่างว่าเค้าก็ทำเพราะจำเป็น ไม่มีงานอะไรที่มันดีกว่านี้แล้ว คิดในแง่เค้าคืองานอย่างนี้เค้าสบาย เค้าสนุกนะ พริกก็เคยไปทำนะ ก็ไปนั่งธรรมดา ไปนั่งกับลูกค้า ไปทำได้ 3-4 วัน ก็บอกเพื่อนว่าไม่ใช่ มันไม่ใช่งานของเรา ก็เลยออกไม่ทำ เค้าเรียกว่าสาวไซส์ไลน์นะ ก็ไปนั่งทำแต่ว่าไม่ได้ไปกับลูกค้า งานนี้ก็ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของเราเองว่าเราจะไปกับลูกค้ามั๊ย ถ้าไปก็คือเราได้เงินเยอะ โควิดี้ก็เคยเป็น ทำมาเกือบทุกอาชีพ ตอนแรกก็ไม่ค่อยกล้า แต่คิดในใจ เงิน เงิน เงิน แล้วเวลาเดินต้องไม่มองลูกค้าเพราะมองลูกค้าแล้วทำให้เราไม่กล้า ก็มอง ๆ ข้างบน แล้วก็เดินไปเรื่อย ๆ โควิดี้ทำได้ประมาณ 2-3 อาทิตย์นะคะ เงินมันดีนะ เงินวันละ 500 นะ โควิดี้มันเหมือนกับว่าไปเที่ยว ไปกินเหล้าได้เที่ยว กินข้าวฟรี กินเหล้าฟรี ได้เงินด้วย”

หลังจากวันที่คุยกันวันนั้น ฉันไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ที่ร้านอาหารที่พริกทำงานอยู่และได้คุยกัน ฉันบ่นกับพริกเรื่องงานสมัยนี้ที่มันหายากเหลือเกิน

นักศึกษาจบใหม่อย่างฉันจะต้องเตะฝุ่นอีกนานเท่าไรหนอ ฟริกเจียบไปอีดีใจหนึ่ง เหมือนคิดอะไรอยู่แล้วฟริกก็พูดว่า “พี่ลองไปดูในไทยรัฐแล้วก็ห้องเจ็ดดูสิคะ วันก่อนฟริกกว่าฟริกเห็นอยู่นะ เค้ารับสมัครงานเยอะแยะเลย” ฉันบอกไม่ถูกเลยว่าทำไมฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งมากขนาดนั้น ก่อนกลับฉันไปบอกลาฟริก คำพูดสุดท้ายที่ฟริกพูดด้วย น้ำเสียงและรอยยิ้มจริงใจก่อนฉันจะออกจากร้านคือ “อย่าลืมนะพี่ไทยรัฐกับห้องเจ็ด” ในคุณค่า และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของฉันกับสาวเซียร์ฯ เราต่างกันตรงไหน? ในเมื่อเราเป็นมนุษย์ที่ทุกข์ สุข ร้อน หนาว หิว อิ่มได้เท่า ๆ กัน เพียงแต่เรามีวิถีชีวิตไม่เหมือนกันเท่านั้น

งาน-กลางคืน

“น้อง ๆ ที่มีความสนใจและรักการบริการ มีความรับผิดชอบ ยิ้มง่าย อารมณ์ดี บุคลิกดี และมั่นใจว่าตัวเองเจ๋งจริง ส่งประวัติ พร้อมรูปถ่ายไม่เกิน 6 เดือนมาที่พี่ด่วน ขอเพียงน้องเป็นผู้หญิงอายุ 18 ปีขึ้นไป น้ำหนักและส่วนสูงสมส่วน มีงานให้สมัคร” ประกาศในอินเทอร์เน็ต ช่างต้น บ่งบอกว่าสาวเซียร์เบียร์ไม่มีโชคชะตาใคร ๆ ก็ทำได้ ตรงกันข้ามต้องมีคุณสมบัติหลายอย่าง

“ที่อื่นไปอื่นไปกับเพื่อน มีเพื่อนทำอยู่แล้ว แล้วเพื่อนชวนไปสมัคร เค้าก็จะถามว่าเคยทำงานที่ไหนมาบ้าง ทำไมถึงเลือกไฮเนเก้น เค้าก็จะให้เรายื่น ให้เราหมุน ที่อื่นโดนก็จะเป็นคำถามแบบพื้น ๆ แต่ที่เพื่อนอื่นเคยโดน เค้าจะพูดประมาณว่ามั่นใจแค่นี้ไหนถึงมาทำไฮเนเก้น ลองส่องกระจกดูสิ มั่นใจหรือว่าตัวเองสวย ถึงกล้ามา แต่บางทีบางเวลาถ้าคนขาดจริง ๆ เค้าก็ไม่ได้คัดไม่ได้อะไรมาก ก็ได้หมดนะค่ะ ขอให้มีคน” อั้น สาวเซียร์ฯไฮเนเก้นเล่าให้ฉันฟังด้วยท่าทางมั่นใจ คล่องแคล่ว อั้นเป็นผู้หญิงที่หน้าตาดีและบุคลิกดีมาก แต่งตัวเก๋ทันสมัย ทรงผมก็ดีสีทองดูเปรี้ยวอย่างมีรสนิยมน

“ทำงานมาเยอะค่ะ เยอะมาก ๆ ก็จะมีเขเวนเช่นแล้วก็มีพ็อร์ 2-3 ร้าน ก็เคยทำอยู่ที่นิติพลคลินิกที่เดอะมอลล์ก็อยู่ส่วนด้านหน้า แล้วตอนเข้ามาแรก ๆ

ก็มาขายของอยู่หน้าราม”

“อ๊นเป็นคนสุรินทร์ ตอนเด็ก ๆ เรียนที่สุรินทร์ แล้วย้ายไปอยู่ที่ภูเก็ต เพราะพ่อทำงานรับเหมาต้องย้ายไปหลายทีนะคะ เรียนที่ภูเก็ตจนถึง ม.3 ก็มาเรียน ปวช. ที่ขอนแก่น เรียน ปวช. ได้ปีเดียวก็ไม่จบเพราะพ่อเค้าต้องย้ายที่ทำงานอีก อ๊นก็ต้องออกจากที่นั่นแล้วมาเรียนเอง ที่กรุงเทพฯ มาเรียน กศน. เรียนต่อเองทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ตั้งแต่อายุ 17 แต่จริง ๆ แล้ว พ่อเค้าฝึกให้อ๊นทำงานตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว คือเวลาเค้ารับเหมาเค้าก็ให้พวกอ๊นพวกพี่ ๆ ไปทำแล้วเค้าก็ให้เงินเดือนเหมือนลูกน้องเค้า”

ตอนอายุ 17 อ๊นช่วยกิจการร้านเหล้าของญาติเป็นรายได้เสริมระหว่างเรียน และได้หัดขงเหล้า พร้อมกับเริ่มเรียนรูโลกกลางคืนนับตั้งแต่นั้น และยังได้เรียนรู้ต่อจากตำแหน่งสาวพ็อาร์ ส่วนหน้าของผับ 2-3 แห่งย่านเอกมัย และอาชีพอ็นเซียร์เบียร์ที่ทำมาได้ปีกว่า อ๊นไม่ไว้เตียงสาและ “เที๋ยวเป็น” แต่วันนี้อ๊นก็มีคำตอบให้ตัวเองแล้วว่าโลกเ็นรมย์ชั่วคราวที่กลางคืนและเหล้ามอบให้ได้มันไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องไขว่คว้ามันทุกวัน

“เรื่องเที๋ยวอ๊นไม่ค่อยไป แต่ถ้าถามว่าดื่มม็ยก็มีบ้าง แต่คือจะรู้ลิมิต อ๊นเซียร์เบียร์ก็จริง แต่กินเบียร์ไม่เป็น อาจจิบ ๆ บ้างแต่ว่าไม่ชอบ แต่ถ้าเหล้าคือพอกินได้ ไม่ค่อยได้เที๋ยวมากกว่า เบื่อแล้ว เพราะเที๋ยวตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว อาพาเที๋ยว แต่อ๊นนี้ไม่ดูตบหูหรือไม่ค่อยกินเหล้าอยู่แล้ว ถ้าอ๊นจะเที๋ยวก็คือเน้นแก๊งค์เพื่อน ๆ อ๊น ก็จะไปเที๋ยว ไปคุยกัน แล้วก็ไปเต้น ไม่นั่งกินเหล้ากัน ส่วนมากกลุ่มพวกอ๊นจะเน้นไปนั่งกินข้าวกันซะมากกว่า สบาย ๆ”

“ทำไมเราจะต้องไปทุกวัน ไปก็ต้องเสียค่ารถ ค่ากิน ค่าใช้จ่าย โอเคถ้าเกิดนาน ๆ ที มีสังสรรค์กันที่มีวันเกิดเพื่อน หรือวันนี้อยากไปเที๋ยวก็จะมารวมตัวกันที่ เดือนนึงอ๊นก็เที๋ยวไม่เกิน 2 ครั้งเต็มที่”

ใบหน้าของอ๊นสดใสและไม่โทรมเลย ทว่าใบหน้าของลูกค้าหลาย ๆ คนที่มาดื่มเบียร์ของเธอดูจะใกล้เคียงกับคำว่าโทรมมากกว่า โลกกลางคืนไม่ใช่โลก

ลึกลับ-ทำหายสำหรับสาวน้อย วัย 23 คนนี้ต่อไปอีกแล้ว แต่ก็ยังเป็นโลกที่ดูเฝ้ายาม ให้เข้ามาลึ้มลองสำหรับใคร ๆ อีกหลายคน ไม่ว่าจะเป็เด็กวัยรุ่นที่ขอเปิดโลก ใบนีด้วยเงินพ่อแม่ คนทำงานที่เอาเงินเดือนมาแลกกับการหลีกหนีความจำเจ คนแก่ที่หวังมาซื้อความสดชื่นที่เหือดแห้งลงทุกวัน หม่อมสาวที่ขอมาปาดป้ายสีสันให้ ชีวิต ให้ร่างกายได้ผลิตสารอะดรีนาลีน และหากำไรให้หัวใจ และมีอีกหลายคนมา เพื่อหวังว่าจะได้ลึ้มความสัมพันธ์กับใครสักคน (หรือหลาย ๆ คน) เพื่อเติมชีวิต ในแบบที่ต้องการ และใครอีกหลายคนมาเพื่อขอแค่ข้ามผ่านดินเหนง ๆ ไปอีกคืน ...ไม่มีใครตัดสิน กำไร-ขาดทุน ชีวิตให้ใครได้เพราะชีวิตนั้นทิ้งละเอียดอ่อน ซับซ้อนและอ่อนไหว

“ดนตรีและแอลกอฮอล์”ทำให้เลือดสูบฉีดและหัวใจเต้นแรงขึ้น

“กลางคืน”ทำให้สายตาเห็นอะไรไม่ชัดยิ่งขึ้น

“สติ”ทำให้เสี่ยงได้อย่างมีกำไรมากกว่าขาดทุน

ในความสลัว ทุกอย่างอยู่ระหว่างเส้นแบ่ง กำกั่ง หมั่นหม่อม ปลิดปลิว ง่าย ที่จะปล่อยใจ หัวใจอาจต่อสู้อะไรยอมแพ้...ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

มูม

รายได้ของสาวเซียร์ฯ ของเบียร์อย่างไฮเนเก้นและซานมิเกลนั้นอยู่ที่วันละ 280-300 บาท บวกค่าดั้นยอดเบียร์ต่างหาก รายได้ของอันจึงตกอยู่ที่เดือนละ หมื่นกว่าบาท

“อยู่ห้องก็คือแชร์กันอยู่กับเพื่อน ก็เลยช่วย ๆ กันหาร ค่าที่กิน ที่อยู่ตอนนี้ก็คอนโดเดือนละ 7,500 ก็หารสามกัน มีค่าแอร์ ค่าเน็ต ค่าไฟ ค่าน้ำ เบ็ดเสร็จก็หารกันคนละที่ 4,000 กว่าบาท ตอนแรกอันก็อยู่ที่เดียวกับแม่ แล้วตอนหลังก็ย้ายออกมาเพราะที่นี่ใกล้กับที่เรียนเดินไป 5 นาทีก็ถึง แล้วอันเลี้ยงหมา 2 ตัว ด้วยแล้วที่คอนโดมันกว้างกว่า สะดวกกว่า”

“เมื่ออันมาอยู่กรุงเทพฯ ใหม่ ๆ อันเคยเหลือเงินติดตัวอยู่แค่ 20 บาท

อั้นนั่งรถเมลล์จากหลักสี่ ไปขอยืมเงินเพื่อน 200 บาทที่สมุทรปราการ แต่เมื่อไปถึงเพื่อนกลับไม่เปิดประตูให้” อั้นหยอดตู้โทรศัพท์หาเพื่อนอีกคนนึง แล้วอั้นมีอีก 5 บาท โทรศัพท์ว่าอั้นจะเข้าไปหาแต่อั้นไม่มีตังค์แล้ว แล้วถ้าเดินคือมันไกลมาก พอดีมีพนักงานห้างโลตัสเค้ามายืนโทรศัพท์ อั้นก็บอก พี่คะหนูขอยืมเงินได้มัย จะไปหาเพื่อน แล้วเราก็เคยเจอคนประเภทนี้ แบบที่เราอื่น ๆ อยู่แล้ว ก็มาขอเงินเรา เราก็จะบอกอะไรเนี่ย คำก็มอหน้าเราแล้วก็เดินหนีไปเลยนะ อั้นแทบจะร้องไห้พี่ เพราะเค้ามองดูอั้นตั้งแต่หัวจดเท้า ก็คงประมาณว่า แต่งตัวก็ดี มาขอเงิน ก็ไม่รู้อะไรแล้วพี่ อั้นก็เดินไปข้างหน้า เจอสาวโรงงานนะ คำก็เพิ่งเลิกงานอั้นก็ไปขอคำ แทบจะร้องไห้เลยพี่ คือ ครั้งแรกในชีวิตที่อั้นเป็นอย่างนี้ ไม่เคยต้องไปขอเงินใคร สาวโรงงานคนนั้นก็ให้มา 20”

“หลังจากที่อั้นใช้เงินที่เหลืออยู่น้อยนิดเป็นค่าเดินทาง สลับกับเดินเท้าเป็นระยะทางหลายกิโลเพื่อไปยืมเงินจากเพื่อนสองคนแต่ก็ไม่ได้จากใครเลย อั้นก็ลองเสี่ยงไปหาเพื่อนคนที่สาม” โชคดีที่เจอเพื่อน มันก็ไม่มีนะแต่มันก็ยืมคนอื่นมาให้อั้น 200 อั้นไปตั้งแต่เช้า ก่อนเที่ยง จนกลับจากนั้นมาประมาณ 4 โมงเย็นนะเพื่อเงินแค่ 200 นะ เตียวนี้เจอใครมาขอตั้งคำอั้นก็ให้นะ ให้เลยเพราะอั้นไม่รู้ว่าจะจะเป็นเหมือนเรารีเปล่า เพราะเคยเจอกับตัวเองมาแล้ว คือแย่สุดแล้วพี่”

“ถ้าวันนี้มีตังค์อยู่ 100 นิง พຽງนี้จะไม่คิดแล้วนะว่าจะจะไม่มิกิน อั้นจะคิดแค่ว่าวันนี้กิน ให้อิมไปก่อน อยากกินอะไรก็คือกิน อยากทำอะไรทำ เงินมีแค่นี้ก็คือกินแค่นี้ กินให้มันอิมนะ แล้วพຽງนี้คือว่ากันอีกที เพราะอั้นคิดว่าพຽງนี้ยังงี้ก็ต้องมี มันมีจริง ๆ พี่พຽງนี้เดียวเพื่อนก็มา แล้วก็มิมแม่ ไม่มีตังค์ก็ไปกินข้าวที่ร้านแม่ได้ เลยไม่ค่อยซีเรียสกับเรื่องพຽງนี้”

ทุกวันนี้อั้นใช้ชีวิตอย่างไม่เดือดร้อนเรื่องเงินอีกแล้ว อั้นเปลี่ยนทรงผมอยู่บ่อย ๆ และทุกครั้งที่เปลี่ยนต้องมาจากฝีมือของช่างชั้นดี อั้นมีค่าใช้จ่ายเรื่องความสวยความงามต่อเดือนไม่น้อย อั้นรับว่านี่คือวิธีสร้างความสนุกและสีสันอีกวิธีหนึ่งในชีวิตของเธอ แต่อั้นก็ยังท่องจำสายรถเมลล์ได้ทุกสายที่เธอต้องเดินทาง

และขึ้นรถเมล์ได้อย่างคล่องแคล่ว และยังเลือกซื้อของจากตลาดของมือสองที่ราคาถูกลงบ่อย ๆ ภาพที่ฉันเห็นนั้นชัดตามาก ๆ เมื่อผู้หญิงผมทอง แต่งหน้าอย่างดี แต่งตัวดี เครื่องประดับดูเรียบหรูทุกชิ้นอย่างอันเดินขึ้นรถเมล์เก่า ๆ ธรรมดา...ชีวิต ไม่จำเป็นต้องมีแค่ด้านเดียว คนมากมายที่เดินขอเงินจากเรา ไม่ได้มีแต่คนแต่งเรื่องเรียกเงินเท่านั้น คนเดือดร้อนและสิ้นหวังจริงๆ อาจปะปนอยู่ สาวเชียร์ฯ ช่างแต่งตัวอย่างอื่นก็ไม่อาจถูกตัดสินจากสิ่งที่เธอเป็นเพียงมุมเดียวเช่นกัน

ปัจจุบันวัยนักศึกษาอย่างอื่นคือกลุ่มเป้าหมายใหญ่ที่สินค้าต่าง ๆ จ้องทำตลาด โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงที่แม้ไม่ได้ตั้งใจให้ เสื้อผ้า หน้า ผม กลายเป็นสาระหลักของชีวิต แต่จะอดใจได้อย่างไร ในเมื่อกระแสหลักของสังคมปาวประกาศอยู่ทุกวันว่ายินดีเปิดประตูกว้าง ๆ ให้กับคนสวย และดูดีเข้าสู่โอกาสต่าง ๆ หรือได้รับความนิยมชมชอบมาก่อนสาว ๆ ที่หน้าเป็นฝ้าและผิวไต้หวันแขนหมองคล้ำ การรอคอยให้สังคมเปิดรับคนที่หัวใจและการกระทำก่อนรูปลักษณ์ ภายนอกนั้นอาจยาวนานเกินกว่าอื่นและใครอีกหลาย ๆ คนจะทนรอได้ ขณะที่สินค้าเสริมความงามต่าง ๆ มีกำหนดเวลาให้รอคอยแน่นอน

ทางที่เลือก และทางที่ไม่ได้เลือก

“กับแฟน ถ้าคบกันแล้วอยู่ด้วยกันนานๆ มันก็มีอยู่แล้วเรื่องแบบนี้ อันก็มันเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าคือเราเซฟตัวเราเองดี มันก็อยู่ที่ตัวเราเอง ถ้าเราเซฟไม่ดีก็ต้องมานั่งเสียใจทีหลัง แต่เรื่องอย่างนี้ฉันถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาดี สมัยนั้นนะ เพราะตามทีเที่ยวนะ วันต่อวันคืนละคน ก็ยังมีเลยพี่ เกือบแถมกันจริง ๆ นะ ที่อื่นเห็นนะตามทีเที่ยวอย่างนี้จะเยอะมาก ผู้หญิงเดี๋ยวนี้ ตามล่าผู้ชายกันทั้งนั้น ไม่ต้องให้ผู้ชายมาล่า ผู้ชายนั่งระวัง เดี่ยวนี้ผู้ชายหมดโลกฟ้าไปเป็นเกย์หมดแล้ว”

“อันไม่เคยคิดที่จะมีอะไรกับลูกค้า มีคนมาจีบก็จริง แต่ตอนที่เราคบแฟนอยู่เราก็มักไม่ค่อยนอกใจ เต็มที่ก็ไปกินข้าว อันก็มีนะเต็มที่ แต่ต้องมีเพื่อนติดไปด้วย ถ้าไม่มีอันก็ไม่ไป เพราะถ้ามีอะไรกับลูกค้าก็เหมือนกับไม่ให้เกียรติตัวเราเอง แล้ว

ก็ไม่ให้เกียรติแฟนเราด้วย ในเมื่อเราเลือกที่จะคบเค้าเราก็น่าให้เค้ามั่นใจในตัวเราดีกว่า ดีกว่าจะต้องมาระแวงกัน ก็มีเพื่อนถามอันเหมือนกันว่าทำไมไม่เปิดใจ กับเรื่องพวกนี้อันก็เฉย ๆ นะ ไม่ได้คิดอยากมีอะไรกับคนที่ไม่ใช่แฟน”

“ลูกค้าแบบแยะ ๆ มันก็มีอันก็พยายามจะเลียงมากกว่า แต่อันเป็นคนอารมณ์ร้อน เพราะว่าถ้าลูกค้าไม่ดีอันก็จะพูดไปเลย ถ้าจะเริ่มแยะแล้ว ไม่ไหวแล้วก็จะเริ่มไม่เข้าไปดูแลแล้ว ไม่สนใจแล้ว ไม่ยุ่งแล้ว ก็ปล่อยให้พูดไป อันก็ไม่สนใจก็จะเดินผ่านไปเลย แต่ว่าถ้ามีปัญหา มาลวนลาม ก็คือเจอในกรณีหนึ่งที่แพกลางกรุง ก็คือเค้าสั่งไฮเนเก้น เค้าก็นั่งอยู่กลางโต๊ะ อันก็ยื่นมือเอาแก้วมาริน เค้าก็จับมือแล้วอันก็บอกว่า ถ้าพี่ทำอย่างนี้พี่รินเองเลยดีกว่ามัยเพราะหนูมาขายเบียร์ไม่ได้มาขายตัว แล้วอันก็ไม่ได้สนใจเลย ชักพักพอเค้ารู้ว่าอันไม่ได้เป็นอย่างนั้น เวลายื่นแก้วให้อันเค้าก็ไม่กล้า เค้าก็ยื่นห่าง ๆ ทำไมต้องมาอะไรกับเราด้วย เรามาทำงานนะ”

ความฝัน

อัน ไม่อยากให้พ่อแม่ทำงานหนักแล้ว ถ้าอันทำงานเก็บเงินเองได้ อันก็อยากมีบ้านหลังนึง อยู่ด้วยกันทั้งครอบครัว ตอนนี้นบ้านอันก็เหมือนยังเร่ร่อนอยู่ก็คือต้องเช่าเค้าอยู่ ก็เคยคุยกับน้องว่าอยากจะซื้อบ้านนะ แต่ว่าเราก็งงไม่พร้อม ถ้าถามใจจริง ๆ อันอยากมีบ้านของตัวเองแล้วเปิดเป็นร้านมินิมาร์ท ให้แม่มาล้างขายของเค้าจะได้ไม่ต้องมาเหนื่อยกันเยอะ แม้มันไม่ต้องเหนื่อยมาเย็นผัด ๆ อยากอยู่แบบพี่น้องมารวมกัน ส่วนมากบ้านอันไม่ค่อยอยู่รวม ๆ กัน เพราะทะเลาะกันบ่อย อยากได้งานที่ตัวเองอยากจะทำจริง ๆ อยู่แบบง่าย ๆ อะไรก็ได้ พอเพียง แบบไม่ต้องไปรบกวนคนอื่นเค้า อยู่ด้วยตัวของตัวเอง แล้วมีความสุข อันว่าแค่นี้ก็พอแล้วสำหรับอันนะ

พริก- อยากเป็น.....ก็ความฝันเลย ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียนก็คือ อยากเปิดร้านขายดอกไม้ ชอบมาก แต่ว่าถ้าต่อไปก็อยากเป็นนักเขียน เป็นพวกทำอยู่เบื้องหลังค่ะ เป็นนักเขียนคอลัมน์อยู่เบื้องหลัง ไม่ชอบอยู่เบื้องหน้า มันทำทนายเกินไป

ไม่ค่อยกล้า

ละครภาคค่ำของพริก, อ้น และเพื่อนๆสาวเซียร์นั้นเรตติ้งดีและมาแรงมาก ในยุคนี้ เพราะได้รับความสนับสนุนจากค่ายเบียร์ที่เปรียบเสมือนผู้กำกับที่แข่งขัน ทำตลาดอย่างดุเดือด และเหมือนกับละครที่เรตติ้งดีทั่วไปคือตอบสนองรสนิยมของสังคม...

ในความสลับ ทุกอย่างอยู่ระหว่างเส้นแบ่ง ก้ำกึ่ง หมิ่นเหม่ ปลิดปลิว ง่ายที่จะปล่อยใจ หัวใจอาจต่อสู้อหรือยอมแพ้...ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่อย่าปฏิเสธเลยว่าคุณไม่ต้องการเวลากลางคืน ไม่ต้องการเวลาที่ต้องคาดคะเน ตื่นเต้น รู้สึกเหมือนได้ผจญภัยเล็ก ๆ ทอดอารมณ์หลีกหนีไปจากความจริง ลูกค้าหลายคนของสาวเซียร์ ทั้งสองออกจากบ้านมาเพื่อหวังให้ใจกับตัวได้อยู่ตรงกัน เพราะชีวิตซ้ำซากเกินไป นำเมื่อเกินไป ใจเราอยากไปที่ไหน? แล้วตัวเราอยู่ที่ไหน? คำถามนี้ สองสาวเซียร์ เบียร์ได้ตอบแล้ว ในละครภาคค่ำของพวกเธอ เธอมีหน้าที่ที่ต้องแสดงอยู่ในปัจจุบัน เมื่อมองไปในอดีตเธอมีที่มาของการกระทำ และพวกเธอก็มีฝันในอนาคตที่สวยงาม

*และนี่คือเรื่องราวของสองสาวเซียร์...ดาราเล็ก ๆ ในค่ายใหญ่
บอกเล่าจากใต้ฟ้า...ที่แสงดาวพ่ายแพ้ต่อแสงไฟ*

เรื่องของก้อย ชีวิตที่ขำไม่ออก

เอกจิต สว่างอารมณ์

คล้ายเรือลอยคว้างในทะเลในคืนเดือนมืด โสตสัมผัสปิดการรับเสียง คล้ายหูอื้อ มวลของร่างกายคล้ายจะไร้น้ำหนัก แต่บางจังหวะหายใจกลับหนักอึ้ง ทั้งหมดไม่ใช่จินตนาการ หากเป็นวูบหนึ่งของ “ก้อย” สาวเหนือวัย 20 ที่ขณะนั้น กำลังสับสนกับสิ่งที่อาจเกิดขึ้น หากเธอท้อง!!!

ก้อย สาวน้อยจากลำพูน ปัจจุบันเชียร์เบียร์สิงห์ในร้านอาหารกึ่งผับย่าน ถนนเลียบทงด่วนรามอินทรา เริ่มต้นเล่าชีวิตก่อนเข้าสู่ธุรกิจส่งเสริมการขายน้ำ เมาจากยอดข้าว “เข้ากรุงเทพฯ มาเรียนต่อที่รามคำแหงกับเพื่อนที่จบม.6 จาก เชียงใหม่ เซ้าห้องอยู่ด้วยกัน ช่วยกันออกค่าเช่าห้อง เดือนนึงต่อคนไม่เกิน 2 พัน ที่บ้านก็ให้มาใช้อีกเดือนละ 3 พัน แรก ๆ ก็พอนะ แต่ไม่รู้ทำไมอยู่ไป ๆ มันไม่พอ” เธอยิ้มหลังพูดจบ

เมื่อเงินเริ่มขาดมือเธอก็เริ่มหางานทำ “ไปสมัครทำงานห้าง ยืนทั้งวัน กลับ มาแท้อะบบมเลย หนูไม่เคยยืนทั้งวัน พอต้องมายืนแบบนั้น จะนั่งก็นั่งไม่ได้ เขา ห้าม ทำได้ประมาณเดือนสองเดือน เพื่อนที่ทำด้วยกันก็ชวนกันมาสมัครเชียร์เบียร์ สิงห์

“ที่นี้ไม่ได้ทำง่าย ๆ นะพี่ ถ้าลองชุดแล้วไม่สวย ไม่พอดี ก็ไม่ได้ทำ พอได้ ทำก็ไม่ได้บอกที่บ้านว่าทำเชียร์เบียร์ บอกแต่ว่าได้งานทำเป็นพริตตี้

ประชาสัมพันธ์สินค้า ได้เงินดีกว่าทำงานห้างฯ ไม่กล้าบอกเขาตรง ๆ ว่ามาเป็นเด็กเซียร์เบียส์ กลัวเขาจะเป็นห่วง แต่ถึงอย่างไรเขาก็กังห่วงอยู่ดี แต่เป็นห่วงเรื่องเรียน หนูก็ไม่รู้จะบอกเขาอย่างไรให้คลายกังวล เพราะถ้าทำฟรีดตี้ มันเป็นงานที่ต้องทำกลางวัน แต่งานที่เราทำจริงมันทำช่วงกลางคืน ซึ่งผลกระทบต่อมันจะน้อยกว่า เพราะถ้าขยันจริง ๆ ก็ตื่นขึ้นมาเรียนไหว เวลาทำงานมันไม่ซ้อนกับเวลาเรียน”

“พอที่บ้านถามเรื่องเรียนที่ก็ต้องอ้างว่าเรียนที่รามไม่ต้องเข้าเรียนก็ได้ อาศัยดูหน้าราม ใช้ชีทสรุปก็เรียนทัน” หญิงสาวในตามีเสน่ห์เผย

เมื่อรายได้มากขึ้น ทำให้เธอสามารถซื้อความเป็นส่วนตัวได้มากขึ้นเช่นกัน จากที่เคยร่วมกันแชร์ห้องอยู่กับเพื่อน ก็แยกออกมาอยู่ลำพัง ด้วยเหตุผลเพราะความไม่เป็นส่วนตัวที่ทั้ง เธอและเพื่อน ต่างก็มีแฟนด้วยกันทั้งคู่ “อยู่ห้องเดียวกัน พอหนูหรือเพื่อนพาแฟนมาอนที่ห้อง มันก็ไม่สะดวก นิดหนึ่งอะ พี่เข้าใจปะ” เธอออกเชิงถามกลับผมด้วยประโยคที่แสดงถึงนัยยะ ผ่านน้ำเสียงและสายตาออกมา ก่อนจะพูดต่อว่า “จริงแล้ว อยากรักผ่อนมากกว่า กลับดึก บางทีเพื่อนหลับแล้วเราเพิ่งกลับ หรือเพื่อนตื่น แต่เราเพิ่งหลับ มันไม่ลงตัว”

อาจจะกล่าวได้ว่าชีวิตประจำวันของ ก้อย หญิงสาวตัวเล็ก ผมยาวครึ่งหลัง ผิวสีขาวนวล เหมือนตามลักษณะสาวเหนือ กับเด็กเซียร์เบียส์คนอื่นๆ คงไม่ต่างกันมากนัก วันเวลาในช่วงกลางวันคล้ายเป็นยามราตรี ชีวิตเริ่มต้นตอนบ่าย 3 โมงตื่นและทำกิจวัตรเสมือนยามเช้าของคนทั่วไปและออกจากที่พักเพื่อไปแต่งหน้าและแต่งตัวที่ร้านในเวลาประมาณ 5 โมงเย็น เพื่อให้ทันรับลูกค้าเมื่อร้านเปิดในอีก 1 ชั่วโมงถัดมา แล้วมาเลิกงานในเวลา 5 ทุ่ม ก้อยบอกว่า “หากไม่ไปไหนประมาณเที่ยงคืน”

ผมถามกลับสาวเซียร์เบียส์คนนี้อย่างมีนัยยะบ้าง “แล้วถ้าไปไหนที่หมายถึงอะไร”

เธออมยิ้มอย่างพราวเสน่ห์ ก่อนตอบว่า “บางทีลูกค้าชวนไป ถ้าเห็นว่าเขาเมาไม่มาก แล้วหนูถูกใจก็ไปเที่ยวต่อ แต่ก็จะชวนเพื่อนที่เซียร์เบียส์ไปด้วยกัน

หลายคน ไม่ไปคนเดียวหรอก มันอันตราย” เธอขำอย่างมีเสน่ห์ (อีกแล้ว)

“แล้วอย่างนี้เรื่องไปไหนต่อ จนเลยไปถึงนอนกับลูกค้า มีบ้างไหม” ผมถามต่ออย่างทีเล่นทีจริง

“ไม่ต้องทำงานอย่างนี้ก็ได้พี่” เธอบอกตัวก่อนจะกล่าวต่อว่า “เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องความพอใจ”

“แล้วแฟนล่ะ” ผมถามกลับ

“จริงๆ ตอนช่วงที่เริ่มทำงานนี้ เราก็ห่างๆ กันบ้างแล้ว เขาเรียนเอกชน หนูทำงานตอนกลางวัน เวลาไม่ตรงกัน แล้วบวกกับมีคนมาติดหนู มาเอาใจแทนเขา เราก็เลยห่าง ๆ กันไปโดยไม่รู้ตัว”

เธอบอกกับผมว่าแม้จะมีผู้ชายมาติดพัน แต่ทุกครั้งที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ จะมาจบลงที่ห้องของเธอ “ไม่ใช่ไม่กลัวอันตรายนะพี่ เห็นหนูอย่างนี้ หนูก็กลัว” เธอสารภาพ แน่นอนที่สุด สิ่งที่เสมือนฝันร้ายของหญิงสาววัยเพิ่งก้าวเข้าเลข 2 คือการตั้งห้อง

“เคยเกือบท้องอยู่ครั้งนึง ประจำเดือนหายไป 2 เดือน ทั้ง ๆ ที่ก่อนมีอะไรกับใครทุกครั้ง เราก็ให้เขาใส่ถุงยางนะ แต่ก็อดเครียดไม่ได้ เพราะหากท้องก็ยังไม่รู้เลยว่าใครที่เป็นพ่อเด็ก เพื่อนบอกให้ไปซื้อที่ตรวจครรภ์ตามร้านสะดวกซื้อ เราก็ไม่กล้า กลัวผลที่ออกมาเกิด 2 ซิต นี่ไม่รู้จะทำไงต่อ”

“สุดท้ายตัดสินใจ เอาใจเอากัน มันถึงจุดที่ใจเราบอกกับตัวเองแล้วว่า เครียดอย่างนี้ รู้ผลไปเลยดีกว่า เลยตัดสินใจไปโรงพยาบาลไปหาหมอตรวจ”

“ความรู้สึกตอนนั้นจากที่มันไม่รู้ทำอะไร ไม่กล้าปรึกษาใครมากกว่าเพื่อน 1-2 คน บางจังหวะของลมหายใจบางช่วงมันก็หนักอึ้ง บางช่วงก็เบาโหวง แต่พอผลออกมาว่า “ไม่ท้อง” เหมือนยกภูเขาออกจากอก”

“คิดทำแท้งไหม หากผลออกมาว่าท้อง” ผมถาม

ก็ยั้งไปสักพักก่อนตอบว่า “ไปเอาออกหรอ ตอนที่ยังไม่รู้ว่าจะท้องรึป่าว พยายามไม่คิดถึงอนาคต แต่บุบหนึ่งก็มีเหมือนกัน หากท้องจะทำอย่างไรดี แต่ก็ไม่มี

ได้ให้คำตอบที่ชัดเจนกับตัวเอง”

หลังจากเกิดเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้สาวน้อยผู้นี้ยอมรับว่าการตัดสินใจมีอะไรในแต่ละครั้งกับใครสักคนยากขึ้น แม้ปัจจุบันในวัย 22 ปีจะยังมีอายุการทำงานนี้อีกหลายปี แต่เธอก็รู้ว่าอาชีพนี้มีวันหมดอายุ เพราะหากท้องก็ต้องหลุดจากอาชีพนี้ ที่สำคัญอนาคตการเรียนเธอก็ต้องจบไปด้วย

ก้อยในวันนี้ เธอตั้งใจจะทำอาชีพนี้เพื่อเก็บเงินไว้เป็นทุนเมื่อยามเรียนจบ แม้จะเชียร์น้ำเมาให้คนดื่มเมา แต่ก้อยก็บอกกว่า “ถึงไม่มีหนุมายินเซียร์ คนเข้ามาร้านแบบนี้ ก็คิดว่าเขาจะไม่ดื่มหรือ” เธอทิ้งประเด็นไว้อย่างน่าคิด

ธุรกิจน้ำเมา อาจเป็นธุรกิจสร้างรายได้ ให้แก่ชาติในการเก็บภาษีปีละหลายพันล้าน กระจายรายได้ให้แก่คนหลายวัย หลากอาชีพ ที่เกี่ยวข้องกับการธุรกิจการขายและภาคการผลิต กลับกันก็ดูดเอาเงินจำนวนหลักร้อยที่รวมกันต่อปีเป็นหลักหมื่นในหน่วยล้านบาทเข้ากระเป๋านายทุนผู้ผลิต และนำเข้าน้ำเมาเช่นกัน นั่นคือภาพสะท้อนในด้านตัวเงิน

แต่หากในมุมมองสะท้อนด้านสังคม เรื่องของก้อยอาจสะท้อนภาพหนึ่งของปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น หากสาวผู้นี้ท้อง ถ้าเธอทำแท้ง トラบาปในชีวิตคงกรีดลึกยากที่จะลืม หรือหาก เธอเก็บเด็กไว้ แล้วต้องออกจากระบบการศึกษาด้วยวุฒิิติตตัวแค่ม. 6 โอกาสในการพัฒนา ศักยภาพตัวเองคงสูญสำเร็จหลักสูตรอุดมศึกษาไม่ได้

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเล็ก ๆ หากวันนั้นเธอท้อง แต่ยังมีเรื่องราวมากมายที่ตามมาภายหลังจากการ 'เมา' ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุที่เกิดง่ายขึ้น การข่มขู่ทางเพศ ขณะสติสัมปชัญญะ เหลือเพียงน้อยนิด ผลที่บุคคลที่ 3 ที่ต้องเป็นเหยื่องบประมาณแผ่นดินที่อยากจะประเมินเป็นตัวเลข อย่างแน่ชัดว่าแต่ละปีมีภาครัฐต้องเสียเงินแผ่นดินในการดูแลผู้ตกเป็นเหยื่อมูลค่ามหาศาลเพียงใด นั่นคงเพียงพอให้เราต้องหันกลับมาตระหนักถึงความสำคัญก่อนที่ฤทธิ์เดชของแอลกอฮอล์ ก่อนจะส่งผลกลับคุณโดยตรง ถึงวันนั้นกว่าจะรู้ก็อาจสายไปเสียแล้ว... ก็เป็นไปได้

พัดแปง แปรงหน้า และบาร์เบียร์

ชนิดา คูศรีพิทักษ์

เปรี้ยว นัตเราให้มาวันนี้ เธอบอกว่า วันนั้นเรามาดีก็ไป แยกเยอะแล้วคุณ
ไม่สะดวก

“มาวันอังคารนะพี่ สักหกโมงเย็น หนูจะมาแต่งตัว แปรงหน้า จะได้แปรงหน้า
ไปด้วย คุณกินไปด้วย” เธอบอกฉันอย่างนั้น

บทรองพื้น

การแต่งหน้า : ถ้าอยากให้เครื่องสำอางติดทนนาน ควรจะทารองพื้น

การรู้จักใครสักคน : ถ้าอยากจะทำไมเขาถึงทำเช่นนั้น ควรจะดูว่าเขา
มีความเป็นมาอย่างไร

“เปรี้ยว” จะเปรี้ยวสมชื่อ ด้วยบุคลิกที่ยวนเล็ก ๆ ทำทางไม่ค่อยจะยอมใคร
สายตาดิจ ๆ อย่างนั้น (เพื่อนผู้ชายที่ไปกับฉันบอก) บวกกับรูปร่างอวบอืด ผิวพรรณ
ผุดผาดตามประสาคนเต็มสาว ไม่ต้องบอกว่าเธอจะสะกดตาชายสักแค่ไหน

เธอหยิบแปรงรองพื้นออกมาทาทั่วใบหน้า สองแก้ม หน้าผาก จมูก คาง ดูรับ
กันได้รูป มือทาแปงไป ปากก็เล่าไปว่า บ้านเกิดเปรี้ยวอยู่บนนครสวรรค์ ก่อนจะมา
เรียนพาณิชย์ในกรุงเทพฯ แต่เรียนจบแค่ ปวช. ส่วนปวส. ยังเรียนไม่จบ จนเพิ่ง
จะไปลงเรียนรามฯ ปี 1 ตอนอายุยี่สิบสอง ขณะที่หลาย ๆ คนเรียนจบปริญญา

กันไปแล้ว

เดิมทีเปรี้ยวเคยเป็นสาวห้างฯ ทำงาน 11 โมง เลิก 2 ทุ่ม แล้วสู้กับการยืนทั้งวันไม่ไหว จะเรียนไปด้วยก็ไม่มีเวลา ถึงคราวสอบก็กลางานไม่ได้ จนมีเพื่อนชวนมาทำเชียร์เหล้า

แปดเดือนที่แล้วเธอก็ออกจากห้างสรรพสินค้าเปิดประตูก้าวเข้าออฟฟิศของบริษัทเหล้าแห่งหนึ่ง ที่เธอบอกว่าเป็นบริษัทที่พวกสาวเชียร์เหล้าเชียร์เบียร์อย่างพวกเธอใฝ่ฝัน

เปรี้ยว : ใคร ๆ ก็อยากเชียร์เหล้าอี้อ้อ...กันนะพี่

แบ่งฝุ่น

การแต่งหน้า : ถ้าอยากให้รองเท้าดูดีทนนาน นอกจากทารองเท้า ควรจะตบแบ่งฝุ่นทับอีกชั้น

การค้า : ถ้าอยากให้ใครทำอะไรให้เราได้มาก ๆ ต้องตบรางวัลให้ ล่อใจเวลาขายได้ตามเป้า

เงินหมื่นกว่าบาทต่อเดือนแลกกับการทำงานวันละห้าชั่วโมง สัปดาห์ละหกวัน นับว่าเป็นรายได้งามดึงดูดใจเด็กสาวรูปร่างหน้าตาดี

“ตกคืนละ 350 บาท ไม่รวมค่าคอมฯ ที่ทางบริษัทคิดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ ถ้าขายได้ตามเป้าก็ขอจะได้ส่วนแบ่งก็เปอร์เซ็นต์ ยิ่งขายได้มากก็ได้เปอร์เซ็นต์มาก” เปรี้ยวหยิบแบ่งฝุ่นมาตบทั่วใบหน้า มองดูกระจก แล้วเงยหน้ามองฉัน

นอกจากนี้เธอบอกว่าบริษัทยังมีประกันสังคมให้ แถมเหล้าอี้อ้อที่เชียร์อยู่ก็ติดตลาดอยู่แล้ว ไม่ต้องเชียร์มาก นี่เองเป็นเหตุผลว่าทำไมใครถึงอยากเชียร์เหล้าให้บริษัทนี้

ปิดแก้ว

การแต่งหน้า : ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบปิดแก้วชมพู ดูมีความสุขพอดี

การคำ : ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบให้ผู้หญิงสวย ๆ มากด้วย จะได้
เปิดขวดต่อไปง่ายขึ้น

ฉันทอมองเปรี้ยวแต่งหน้าอย่างคล่องแคล่ว มือจับแปรงปิดแก้มปิดเฉียงขึ้นตามรูปโหนกแก้มทั้งสองข้าง จากแก้มขาว ๆ กลายเป็นแก้มชมพู ซึ่งออกจะเป็นชมพูเข้มกว่าปกติ คงเป็นเพราะอีกไม่นานความมืดก็จะตีคลานมาเยือน แสงตะวันลับไป มีแต่แสงไฟสลัวสีต่าง ๆ สิบนในหน้าจึงต้องเข้มนิ้วแสงไฟ

ฉันทัน: มาทำงานอย่างนี้พ่อแม่ว่าไง

เปรี้ยว: ไม่ได้บอก ถ้ารู้เขาคงว่า แต่ตอนนี้เราโตแล้ว รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ เธอตอบอย่างมาดมั่นปรายตามองฉันทันอีกครั้ง

ฉันทัน: แล้วแฟนล่ะ

เปรี้ยว: ไม่ว่าไง ไม่มีใครกล่าว ถ้าว่าก็ไม่ต้องมากุ้ยกัน ทำงานกลางคืนก็เป็นอย่างนี้แหละ เปรี้ยวไม่แคร์ใครอยู่แล้ว"

เป็นธรรมดาของผีเสื้อกลางคืนที่มีปีกสวย ใครเห็นก็ชอบ บางคนแค่ชอบมอง แต่บางคนอยากได้มาครอบครอง เปรี้ยวคงไม่ต่างจากผีเสื้อกลางคืน

ทาดา

การแต่งหน้า : ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ ตาต้องดึงดูดเข้าไว้

การคำ : ผู้หญิงสวยเป็นที่ต้องตาต้องใจชาย จะขายเหล้าต้องใช้
ผู้หญิงดึงดูดเข้าไว้

เปรี้ยวหยิบดินสอมาเขียนขอบตาล่าง เปิดตลับอายแชโดว์หลากสี ก่อนจะหยิบพู่กันป้ายสีขาวยาทัวเปลือกตาทั้งสองข้าง เธอตัดสินใจอยู่แหวบหนึ่งแล้วป้ายสีชมพูอ่อนบรรจงทาดครั้งเปลือกตาส้นล่าง จากนั้นจึงแต้มสีชมพูเข้มทาบบริเวณรอยพับตาทั้งสองข้างขีดเปลือกตาล่าง ปิดมาศร่าสีดำที่ขนตาจนงอนงาม ก่อนจะบรรจงกรีดอายไลน์เนอร์สีดำสนิทจนดวงตาคู่ นั้นคมกริบ

ฉันทอมองหญิงสาวแต่งหน้าจนเพลินตา เผลอหยุดบทสนทนาอยู่ครู่หนึ่ง

จนเธอต้องเรียกพร้อมรอยยิ้ม “ถามต่อได้เลยพี่ เบียร์แวต่งหน้านาน”

เงินหมื่นกว่าบาทต่อเดือนกับการทำงานห้าชั่วโมงต่อคืน สาวเซียร์เหล่าต้องแลกกับอะไรบ้าง เป็นคำถามในใจฉันซึ่งก็ได้คำตอบจากเบียร์แว

คนมาดื่มเหล้าส่วนใหญ่ก็คือผู้ชาย และสาวเซียร์เหล่าเซียร์เบียรูปร่างหน้าตาดีอย่างเธอก็คือจุดขาย หลายครั้งที่เบียร์แวต้องดื่มเหล้าแลกกับการเปิดขวดใหม่ เธอบอกไม่รู้สึกละอายใจ เพราะปกติเวลาไปเที่ยวกับเพื่อนก็ดื่มบ้างอยู่แล้ว แต่การที่มาซงเหล้าให้แขกทุกวัน บางทีก็ต้องดื่มด้วย ทำให้เธอเวียน แต่ทำไงได้เพื่อการเปิดเหล้าขวดต่อไป ซึ่งก็หมายถึงส่วนแบ่งเปอร์เซ็นต์ที่มากขึ้นตามมา

ทาบปาก

การแต่งหน้า : ปากสีสวยสดเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

การค้า : ชายหลายคนก็หมายปองสาวเซียร์เหล่าเซียร์เบียร์เจ้าของริมฝีปากสีสวยสดอย่างเธอ

ฝาแท่งลิปสติกเปิดออก เผยให้เห็นเนื้อในสีชมพูมันวาว เบียร์แวตาลิปสติกตามความโค้งของริมฝีปาก แม้ปากกับกระดาดขมิ้นชู ก่อนจะทาลิปสติกแท่งเดิมซ้ำอีกครั้ง

“ออฟฟี่ได้ไหมเธอพี่” เจ้าของริมฝีปากสีชมพูเผยยิ้มเล็ก ๆ “สำหรับหนูไม่มีออฟฟี่ แยกไม่กล้าถาม เห็นหน้าก็กลัวแล้ว” เธอหัวเราะร่วน “ถ้าหนูบอกไม่ก็ไม่แล้วแต่ความพอใจ ส่วนใหญ่เขาจะรู้ว่าเด็กเซียร์เบียร์ไม่ออฟฟี่นะ ไม่ใช่เด็กนั้ดริงค์ แต่คนอื่นหนูไม่รู้”

เบียร์แวตอบแบบแทงก็กลั๊กน้อยว่าไม่มีออฟฟี่ แต่ก็ขึ้นอยู่กับความพอใจ ไม่ใช่ว่าพอใจเห็นผู้ชายหน้าตาดีจะไปกับเขาเสียหมด

เครื่องสำอางที่ถูกลิ้ม

เสียงเพลงจากลำโพงในร้านดังกระหึ่มขึ้นกว่าเก่าจนเราแทบต้องตะโกนใส่

หน้ากัน ทั้งที่นั่งห่างกันไม่ถึงศอก แสงไฟหลากสีกระพริบไปมา ลูกค้าเริ่มเดินเข้ามาในร้าน ถึงเวลาที่เปรี้ยวต้องไปทำงาน

เธอกวาดเครื่องสำอางลงกระเป๋ า เอ่ยคำลาแล้วจากไปพร้อมกับหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเรียบร้อยดีแล้ว กระโปรงสั้นคับกว่า เลื้อกล้ามทับด้วยเสื้อคล้องคอที่มีโลโก้และยี่ห้อของเหล่าที่เธอเชียร์อยู่ หญิงสาวร่างระหงเดินจากไปแล้ว

เหลือเครื่องสำอางตลับหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เป็นตลับอายแชโดว์หลากสีอันนั้น ฉันเพิ่งเห็นว่าฝามันเป็นพลาสติกใสเห็นเนื้อสีข้างในชัดเจนแม้ไม่ได้เปิดฝา

นึกถึงคำพูดของเปรี้ยวที่เธอบอกว่าไม่ชอบงานออฟฟิศต้องนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ไม่ก็คิดบัญชีตลอด น่าเบื่อ ต้องทำงานอย่างน้อยก็แปดชั่วโมงเงินเดือนก็อาจเท่ากันหรือน้อยกว่า สู้ทำงานอย่างนี้ไม่ได้

ฉันบอกว่าแต่คนอื่นเขาก็ทำกันได้นะ เปรี้ยวบอกว่าสักวันถ้าเธอเรียนจบก็จะต้องทำอย่างนั้น แต่ไม่ใช่วันนี้ เดี่ยวนี้

เมื่องานสบายเงินดีเป็นที่ปรารถนาของทุกคนโดยเฉพาะเด็กสมัยนี้ หวังว่าเปรี้ยวคงจะลิ้มความสบายที่ฉาบสีสวยสดด้วยแสงไฟได้เมื่อถึงวันนั้น เหมือนกับที่เธอลิ้มอายแชโดว์เครื่องสำอางหลากสีตลับนี้ได้

“เฟิร์น” สาวเซียร์เบียร์ ผู้เลือกเดินสู่โลกกลางคืน

นัฐพงศ์ เสือดี

เหมือนลมจะหวนพัดพาให้ผมกลับมาที่ร้านอาหารบริเวณชั้นใต้ดินของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ย่านลาดพร้าวอีกครั้ง เพื่อพบกับหญิงสาวผู้หนึ่ง ตามคำแนะนำจากเพื่อนร่วมอาชีพของเธอ

“เฟิร์น” หญิงสาวจากภาคตะวันตก จังหวัดตาก ที่เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อร่ำเรียนวิชาการจัดการตลาดในสถาบันมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง พร้อมกับการเริ่มต้นผันชีวิตของตนเองเข้าสู่โลกกลางคืนกับอาชีพสาวเซียร์เบียร์ ตั้งแต่เธอเริ่มเรียนอยู่ชั้นปีหนึ่ง ด้วยการชักชวนจากพี่ ๆ แถวบ้าน จบจนวันนี้เป็นเวลาเกือบสี่ปีแล้ว เธอยังคงยึดอาชีพนี้ไว้อย่างเหนียวแน่น

“เราทำงานตอนกลางวันไม่ได้เพราะต้องเรียน และรายได้ตอนกลางคืนก็ดีกว่าตอนกลางวัน ชั่วโมงการทำงานก็น้อยกว่า ทำให้เราไม่ต้องเสียการเรียนด้วย”

บรรยากาศภายในร้านของวันนี้ดูไม่ต่างไปจากวันอื่น ๆ ยังมีเสียงเพลงเบา ๆ เปิดทิ้งไว้ พนักงานเด็กเสิร์ฟประจำร้าน คาดการณ์ประมาณด้วยสายตา คงจะราว ๆ ห้า-หกคนกำลังข้มก้มเขม่นจัดเตรียมความพร้อมเพื่อเชื้อเชิญเรียกลูกค้าได้แวะเข้ามานั่งดื่มด่ำ

เจ็ด-แปดพันบาทคือรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนที่เธอจะได้รับ แม้จะเป็นจำนวนเงินที่ไม่มากสำหรับคนทำงานทั่วไป แต่สำหรับนักศึกษาอย่างเธอแล้วสามารถทำให้เธอช่วยแบ่งเบาค่าใช้จ่ายของทางบ้านลงได้มาก

เงินที่เธอหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง จะถูกใช้จ่ายไปกับค่าห้องพักที่เธออาศัยอยู่ร่วมกับเพื่อนอีกสองคน อีกส่วนหนึ่งจะหมดไปกับการเที่ยว ชื่อของใช้ส่วนตัว

“กินบ้าง จ่ายค่าห้อง เที่ยวบ้าง แต่งตัวบ้าง ก็วัยรุ่นน่ะ”

บางเดือนหากเงินไม่พอใช้ แฟนของเธอจะเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือส่งเงินให้

“ส่วนใหญ่หนูจะไม่ค่อยขออะไรเยอะ เขาก็มีครอบครัว มีพ่อแม่ของเขา เราไม่ได้ขึ้นชื่อว่า เป็นตัวเมียกันเต็มที่ เราแค่คบกัน บางทีเงินเราขาด เขาก็จะถามเราว่าที่รักเงินพอใช้ไหม ถ้าไม่มี เราก็บอกไม่เหลือเลย เขาจะให้ที่ 5 พัน เอาไว้ใช้ บางครั้งค่าห้องเขาก็จะช่วยจ่าย”

เธอเล่าว่าด้วยเหตุที่ไม่ชอบคบคนวัยเดียวกัน ทำให้แฟนคนที่เธอคบอยู่มีอายุห่างจากกับเธอถึง 17 ปี โดยรู้จักกันในร้านอาหารที่เธอทำงานอยู่เมื่อสองปีก่อน ด้วยการที่เธอเป็นคนที่พูดเก่งคุยสนุก ทำให้หนุ่มใหญ่ตัดสินใจขอเบอร์โทรศัพท์จากเธอ และตั้งแต่นั้นทั้งคู่ก็เริ่มคบหาดูใจกันมา

“หนูไม่ชอบคบวัยรุ่น หนูชอบคนแก่”

“ช่วงนั้นเราไม่มีใครด้วย หน้าตาเขาก็ดี หล่อด้วย วัยรุ่นชอบคนหล่อทั้งนั้นแหละ ยังมีเงินด้วยยังชอบ”

เริ่มแรกเธออาจจะยังไม่สามารถรับรู้ได้ว่าหนุ่มใหญ่จะไม่ได้หลอกหลวงเธอ แต่ด้วยการที่เขาคอยไปรับไปส่งเธออยู่ตลอดอย่างสม่ำเสมอ ก็กลายเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับเธอ

“เราก็เป็นเด็กบ้านนอก เราก็ไม่รู้ว่เด็กกรุงเทพฯ เขาคบกันแบบไหน คบกันหวังฟันเราหรือเปล่า ตอนคบกันเขาดูเป็นผู้ใหญ่ดี สอนเรา อายุเยอะกว่าเรา ไม่ได้หลอกเรา ไม่เหมือนคนทั่ว ๆ ไปที่ฟันแล้วก็ทิ้ง”

แม้ทั้งคู่จะเข้าใจกันได้ดี แต่ก็รู้ว่าจะไม่เกิดปัญหา การที่เธอต้องทำงานประเภทนี้ กลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่คือผู้ชาย ย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่าจะไม่มีชายหนุ่มคนไหนเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเธอ การตรวจสอบเบอร์โทรศัพท์จากแฟน จึงเป็นสิ่งที่เธอต้องเจอจะเจอทุกครั้งที่พบหน้า

“ถ้าจะคบใคร หนูจะคบคนเดียว คนอื่นก็แค่หลอกๆ แต่ทำงานแบบนี้ก็ต้องมีคุยบ้าง แต่ถ้าจะให้เบอร์นี้ไม่ได้ เพราะแฟนหนูเขาเช็คโทรศัพท์อยู่ตลอด”

“เคยโดนตีมาแล้วค่ะ ก็เคยโดนตบมาบ้าง เช็ดไม่อยากจะทำ เขาก็เลี้ยงเราดี เราอยากได้อะไรเขาก็ให้ เราไม่รู้จะทำตัวแบบนั้นไปทำไม” เฟิร์น สาววัย 22 ปี เล่าด้วยน้ำเสียงท่าที ดูจริงจังแกมตลก

ผมต้องพบกับความผิดหวัง เมื่อพนักงานประจำร้านคนหนึ่งบอกกับผมว่าหญิงสาว สาม-สี่ คนที่เคยยื่นเกาะกลุ่มรอต้อนรับลูกค้าอยู่ด้านหน้าร้านเมื่อหลายวันก่อน โดยเฉพาะหญิงสาวที่ผมต้องการมาพบ ตอนนั้นเธอได้ย้ายออกไปประจำร้านอื่นเสียแล้ว

ด้านผลการเรียนกับเกรดเฉลี่ย 2.7 เป็นผลการเรียนที่ค่อนข้างน่าพอใจสำหรับเธอ แต่เกรดเฉลี่ยที่ได้มานั้น เฟิร์นยอมรับว่าเพื่อนมีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก หรือแม้แต่การทำงาน รายงานกลุ่มจะต้องออกค่าใช้จ่ายมากกว่าคนอื่น ๆ เธอก็พร้อมที่จะยินยอม เพราะเวลาในการทำรายงานคงมีเหลือไม่เพียงพอสำหรับอาชีพสาวเซียร์เบียร้อย่างเธอ

“หนูเป็นคนเรียนไม่เก่งนะ เวลาเรียนก็มีตั้งใจ มีคุยเพราะหนูเป็นคนพูดมาก จะอาศัยเพื่อน เวลาสอบเพื่อนจะคอยช่วย ถ้าไม่ได้เพื่อนหนูคงไม่รอดถึงสองหรอก”

รูปแบบในการดำเนินชีวิตของเธอในแต่ละวัน จะเริ่มจากการตื่นนอนในเวลาประมาณบ่ายสามโมง อาบน้ำ แต่งตัว ทานข้าว ก่อนมุ่งหน้าสู่ที่ทำงาน

หากวันไหนมีเรียนเช้า เธอก็จะตื่นเร็วกว่าปกติ โดยอาศัยกาแฟเป็นตัวช่วย กระตุ้นประสาทชั่วคราว และจะกลับมาล้มตัวลงนอนต่อที่ห้องอีกครั้งก่อนเริ่มชีวิตทำงาน เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เข้าไปเข้ามาเช่นนี้ในทุก ๆ วัน รูปแบบที่ไม่ต่างไปจากสาวเซียร์เบียร์คนอื่น ๆ

ผมต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับกลุ่มของหญิงสาวที่เพิ่งย้ายเข้ามาพลัดเปลี่ยนท่าแทนได้เมื่อสองวันก่อน ผมมีเวลาไม่นาน ก่อนที่เธอจะเริ่มทำงาน

การทำงานของเธอก็จะเริ่มตั้งแต่เวลา 5 โมงเย็น จนถึง 4 ทุ่ม ของทุกวัน โดยเธอจะหยุดพักเพียงสัปดาห์ละครั้งในวันอาทิตย์ หลังจากเลิกงานหากเธอไม่ได้ออกไปท่องเที่ยวต่อที่ไหน เธอจะกลับห้อง ใช้เวลาที่เหลืออยู่กับการเล่นเกมออนไลน์หรือพูดคุยผ่านโปรแกรมกับคนแปลกหน้าผ่านหน้าจอสี่เหลี่ยมที่เรียกว่าคอมพิวเตอร์จนกว่าจะเข้านอนในเวลาตี 3 และในโลกของอินเทอร์เน็ตในยามวิกาลยังคงมีเรื่องราวต่างมากมายให้ได้ติดตามอยู่เสมอ

มีบ่อยครั้งที่เธอนึกสนุก และให้เหตุผลว่าเป็นการพูดคุยแบบตลก ๆ โดยที่ไม่ได้คิดและต้องกลัวอะไร

“กลัวทำไม เขาไม่รู้จักรเรา บางทีเราก็จะโพสต์รูปคนอื่น ไม่เห็นหน้าเราหรอก”

“คนโรคจิต ๆ ก็มีเยอะ อย่างถ้าเราโพสต์เข้าไป ก็จะมีประเภทที่บอกให้เราถอดเสื้อผ้าโชว์ แต่เราก็จะบอกว่าถอดก่อน เดี่ยวจะเปิดให้ดู เราก็เปิดกล้อง มันก็จะถอด เล่นของมันไป ทำของมันให้เสร็จ บางทีมันก็จะให้เราคุยด้วย คุย sex กับมัน ก็ตกลงดี” เธอพูดถึงพฤติกรรมแปลกประหลาดผิดปกติกของมนุษย์ที่เธอได้พบเห็นจากโลกออนไลน์นอกเหนือในช่วงเวลาทำงาน

ไม่นาน...เมื่อผมเดินเข้าไปภายในบริเวณด้านหลังของร้าน หญิงสาวสามคนที่กำลังยุ่งอยู่กับการแต่งหน้า ทาปาก กิจวัตรประจำวันก่อนเริ่มงาน หลังจากการพูดคุย หญิงคนหนึ่งแนะนำให้ผมได้รู้จักกับเด็กเซียร์เบียร์คนใหม่ที่เธอกำลัง

เดินเข้ามานั่งที่โต๊ะของเราพอดี

การทำงานท่ามกลางชายหนุ่มนักดื่ม การถูกกลอนลามทางสายตาหรือด้วยวาจา นั้นเป็นเรื่องปกติที่เธอและเพื่อน ๆ คนอื่นจะต้องเจออยู่เสมอ ๆ โดยที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ มีบ่อยครั้งที่จะถูกมองว่า เธอคือผู้หญิงที่พวกเขาจะสามารถชวนไปต่อนอนค้างกับเขาเมื่อไหร่ก็ได้ เพิ่งแค่เอ่ยปาก...

“มันอยู่ที่เราวางตัวกับลูกค้า เราไปลุ่มล่ำกับเขา เขาก็ลุ่มล่ำกับเรา”

“ก็เข้าใจ แต่หนูไม่ได้ทำอะไรแบบนั้น คนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าทำงานอย่างนี้มักเป็นอาชีพแฝง เลิกงานก็ไปขายตัวบ้างแล้วแต่ลูกค้าจะให้ราคา ถ้าใครจะมองแบบนั้นก็เรื่องของเข ส่วนคนที่เขาทำก็อาจจะมาจากความเดือดร้อนส่วนตัว หรือต้องหาเลี้ยงคนในครอบครัว”

“แม้จะเป็นงานกลางคืนอย่างน้อยหนูก็ทำงานสุจริต หาเงินเองได้ ไม่ได้รบกวนคนที่บ้าน หนูไม่แคร่หรือกว่าคนอื่นจะมองยังไง หนูขอแค่ให้พ่อแม่ แฟน หนูมองหนูในทางที่ดี ทางบ้านเข้าใจแค่นี้พอ” เฟิร์นแสดงทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพของเธอ

หญิงสาวร่างเล็ก ผอมบาง ผมยาวหยิกหยิบตลับแป้งประจำตัวออกจากกระเป๋า ก่อนที่เธอจะค่อย ๆ ลูบไล้เนื้อแป้งทาบบนใบหน้าเล็ก ๆ พร้อม ๆ กับการพูดคุยระหว่างผมกับเธอที่กำลังเริ่มต้นขึ้น...

“ว้าวว้าว” เด็กสาวจากภาคเหนือ

ชนิดา คูศรีพิทักษ์

แวว เด็กสาวอายุ 20 ที่เพิ่งสลัดคราบชุดนักเรียนมาไม่นานนัก เดินทางจากจังหวัดน่าน มุ่งหน้าเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเรียนต่อระดับปริญญาเอกเช่นเด็กต่างจังหวัดคนอื่น ๆ

ผิวของแววขาวผุดผาด รูปร่างไม่สูงนัก แต่ก็ดูสมส่วนกับน้ำหนักตัวที่ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป ผมดำขลับยาวตรงเกือบถึงสะเอว หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราปากนิด จมูกหน้อย ถึงไม่สวยจัด แต่ก็จัดว่าเป็นผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่ง

หากคะเนด้วยสายตา เทียบกับสาวเชียร์เบียร์เชียร์เหล้าห้าหกคนในร้าน แววน่าจะอายุน้อยที่สุด เรียบร้อยที่สุด และแต่งตัวหวือหวาน้อยที่สุดด้วย

กางเกงยีนส์ขายาวกรอมเข้ากับเสื้อแขนกุดสีขาวไม่มีลวดลาย นอกจากผ้าคาดเอวสีเขียวเข้มมีชื่อและโลโก้เบียร์ไทยยี่ห้อหนึ่งซึ่งติดตลาดล่างด้วยราคาสามขวดร้อย นอกนั้นก็แทบไม่มีอะไรบ่งบอกว่าแววเป็นสาวเชียร์เบียร์ได้เลย

การแต่งกายของเธอไม่ได้แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นธรรมดาๆ ที่เห็นได้ตามห้างสรรพสินค้า แต่ที่แปลกตาสำหรับคนทั่วไปก็เพราะผ้าคาดเอวสีเขียวผืนนั้น และการที่แววมายืนเชียร์ให้แขกเปิดเบียร์ขวดต่อไปในยามดึกตื่นคำคืนเช่นนี้

ผ้าเบียร์ที่เปิดเพิ่มขึ้นแต่ละขวดหมายถึงจำนวนเงินขวดละ 3 บาทที่จะเป็นส่วนแบ่งของสาวน้อยคนนี้ รวมกับค่ารายวัน วันละ 250 บาท รวมแล้วเดือน

หนึ่งเธอจะมีรายได้ประมาณกว่า 7,000 บาท ฟังดูน้อยกว่าการเซียร์เบียเซียร์ เหล่านี้หรืออื่นที่อาจได้ถึงเดือนละกว่าหมื่นบาท แต่หากหักค่าเช่าห้องสองพันห้า เธอคงมีเงินเหลือเก็บพอใช้แต่ละเดือน

ใบหน้าและริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ฉาบทาเครื่องสำอางเพียงน้อยนิด ยิ้มไปพูดไปว่า “ตอนนี้หนูเรียนรามฯ ปี 2 คณะมนุษยศาสตร์ เอกสื่อสารมวลชน” เธอคิดว่าหากเรียนจบเมื่อไร ก็คงจะเลิกทำงานนี้

ถึงอย่างนั้นแวกก็ยอมรับว่ามีพี่ ๆ หลายคนในร้านแม้จะเรียนจบปริญญาตรีแล้วแต่ก็ยังไม่ทิ้งอาชีพนี้ บางคนทำงานกลางวันด้วย แล้วมาเซียร์เบียร์เป็นรายได้เสริม บางคนก็เก็บใบปริญญาบัตรไว้เพียงชื่นชมที่บ้านมายึดอาชีพเซียร์เบียร์เป็นรายได้หลัก เธอบอกว่าการทำงานเพียงวันละห้าชั่วโมงในเวลากลางวันก็สามารถสร้างรายได้มากกว่างานกลางวันบางประเภท

อย่างไรก็ตาม งานสบายรายได้ดีที่เธอว่าต้องแลกกับสิ่งใดบางอย่างยังเป็นสิ่งที่น่าคิด

- แยกชวนดื่ม ถ้าไม่ดื่ม ไม่เปิดขวดใหม่
- ไม่พี ดื่มไม่เป็น ไม่เปิดก็ไม่เป็นไรค่ะ
- แยกชวนไปเที่ยวต่อ
- ไม่ไปค่ะ ต้องรีบกลับไปอ่านหนังสือต่อ
- แยกถามว่าอยากมีรายได้เสริมไหม
- ไม่ค่ะ เงินพอใช้อยู่

นั่นเป็นคำตอบในอุดมคติที่เด็กสาวควรจะตอบ แต่จะตอบหรือไม่ และตอบได้นานแค่ไหน ทรายใจที่แสงไฟในร้านยังสลัวลาง มองภาพใดก็พร่าเลือน เสียงเพลงยังคงดังกระหึ่มเกินกว่าระดับเสียงที่ปลอดภัยต่อโสตประสาท และลูกค้าในร้านยังมีปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดที่เพิ่มสูงขึ้นตามจำนวนฝ่าเบียร์ที่กองกับพื้น มีหรือเด็กสาวจะไม่หวั่นไหวไปกับภาพมายาตรงหน้า

ใครไม่รักความสุข ไม่ชอบความสนุกสนาน ไม่อยากมีเงินมากขึ้น แต่ทำงานน้อยลง หรือยิ่งไม่ทำเลยยิ่งดี สักวันแววคงเปลี่ยนไปเชียร์เบียร์หรือเหล่ายี่ห้ออื่นที่ได้เงินมากกว่าเดิม และอาจต้องแต่งตัวหือหาขึ้นตามชุดฟอร์มของเหล่าเบียร์แต่ละยี่ห้อ

ไม่มีใครรันตีว่าสาวน้อยที่เพิ่งเริ่มทำงานนี้ไม่นานนักจะไม่หลงไหลไปกับภาพที่จินตา วันละ 5 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 6 วัน แก้วเบียร์ที่แขกยื่นให้เธอจะปฏิเสธได้นานแค่ไหน เมื่อมันหมายถึงการเปิดขวดต่อไปแลกกับจำนวนเงินที่จะได้มากขึ้น

ดอกไม้บนลานเบียร์ กับแจกันหลากสี...

ศราวุธ ดินมันไวย์

เช็มวินาที่วิ่งมาบรรจบกับเช็มสันที่เลข 12 เสียงกริ่งนาฬิกาปลุกดังสนั่นราวกับจะเรียกร้องความสนใจจากคนที่หลับอยู่ข้าง ๆ สุ หึงสาววัย 24 ปี จำได้ว่าเมื่อคืนเธอเดินทางกลับจากทำงาน พร้อมการเดินทางของเช็มสันและเช็มยาวที่มาพบกันที่เลข 12 เธอรีบสปริงตัว จ้วงเงี้ยวจากเตียงนอนเพื่อทำกิจวัตรประจำวันก่อนจะแต่งหน้าทำผมออกไปทำงานยังลานเบียร์ ช้างโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งย่านอ้อมน้อย

เมื่อเช็มวินาที่เดินทางมาถึงเลข 12 อีกครั้งคือช่วงเวลาค่าคืนหลังเลิกงาน การเป็นสาวเชียร์เบียร์ของเธอ

“ป้าวันนี้กินอะไรเดี๋ยวหนูซื้อไปให้” สุคยโทรศัพท์กับตำรวจนายหนึ่งซึ่งติดพันมาแรมปี

ทุกคืนหลังเลิกงานหญิงสาวจะตรงดิ่งไปซื้อพาทร์เมนต์ของเขาทุกครั้ง ซึ่งสานต่อจากความสัมพันธ์เพียงชั่วข้ามคืนในลานเบียร์ที่เธอทำงาน เธอพยายามเอาอกเอาใจประหนึ่งเป็นหญิงสาวที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา

และคืนนี้ก็เช่นกัน....

ด้วยวัยสาวสะพรั่งย้ายวนยามสวมใส่ชุดทำงานที่บางเบาเผยให้เห็นน่องขาขาวอวบ และส่วนเว้าโค้งอันเต่งตึงของร่องอกรับกับสายเสื้อขนาดเล็กจิ้งจอกคล้องคอ

เผยให้เห็นแผ่นหลังเด่นชัด ยามชายหนุ่มจับจ้องมองเหมือนโดนมนต์สะกด แต่ ณ บัดนี้มีเพียงเธอและเขาในห้องมืดซิด

นายตำรวจหนุ่มคนนี้คือเสียที่เลี้ยงเธอคนปัจจุบัน

หากนับตั้งแต่ สูดกลิ่นใจลาออกจากการทำงานพาร์ทไทม์หลังเลิกเรียนในชั้น ปวส. เพื่อสร้างรายได้ที่มากกว่าเงินที่แม่ส่งมาให้เดือนละ 2,000 บาท ซึ่งมักไม่เพียงพอกับค่าครองชีพที่สูงลิบของเมืองกรุงแม้จะพักอาศัยกับญาติ จึงตัดสินใจเริ่มต้นอาชีพการเป็นสาวเซียร์เบียร์ จากการชักชวนของเพื่อน

แม้เธอจะรู้ทั้งรู้ว่าจะเป็นอย่างไรถ้าครอบครัวที่มีความคิดแบบหัวโบราณรู้วามทำอาชีพนี้ แต่เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจึงต้องย้ายออกมาเช่าคอนโดเพียงลำพัง ซึ่งบ่อยครั้งในเวลาทำงานที่เจอลูกค้าหน้าคล้ายกับญาติที่เคยอาศัยอยู่ด้วยกัน จำต้องหลบหลีกเลี่ยงหรือขอลกลับห้องพักก่อนเวลาเลิกงาน เพื่อป้องกันไม่ให้ทางบ้านรู้

สำหรับหญิงสาวจากต่างจังหวัดที่ครอบครัวทำสวนทำไร่คงเป็นเรื่องยากจะผลักดันส่งตัวเองเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังได้ แต่เด็กสาวจากอ่างทองก็ก่อร่างสร้างโอกาสทางการศึกษาด้วยเม็ดเงินจากการทำงานเป็นสาวเซียร์เบียร์

ด้วยการทำงานที่เหน็ดเหนื่อยตลอดคืนสิ่งสมความอ่อนเพลียทำให้สุ เมื่อเข้าห้องเรียน มักฟังอาจารย์สอนไม่รู้เรื่องเป็นผลให้ต้องพึ่งพาอาศัยเพื่อน ๆ ร่วมห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นการลอกการบ้านหรือติวให้หลังเลิกเรียน ครั้นพอทำงานตอนกลางคืนก็ต้องเจอกับความกดดันในการเซียร์เบียร์เพื่อทำยอดซึ่งเธอต้องทำยอดเดือนละ 40 ถึง เฉพาะเบียร์สด และ 10 ถึงสำหรับเบียร์ขวด

ซึ่งหากเดือนใดทำยอดขายได้เข้าเป้าจะมีเงินพิเศษให้ 500 บาทขึ้นไปแล้ว แต่ความสามารถด้านการเซียร์ แต่หากทำยอดไม่ได้ก็จะถูกสับเปลี่ยนไปอยู่ยังสาขาอื่นจนกว่าจะสามารถทำยอดได้ตามต้องการ แต่ถ้าสถานที่ทำงานย้ายบ่อย ๆ ย่อมส่งผลถึงภาระรายจ่ายที่ต้องเพิ่มขึ้น เพราะสถานที่ทำงานใหม่อาจอยู่ไกลจากห้องพักเดิม

เส้นทางกลายเป็นสาวเซียร์เบียร์ของสุ เริ่มชัดเจนหลังจากเปลี่ยนสถานที่

การทำงานมากกว่า 7 แห่ง ซึ่งสถานที่ในปัจจุบันมีทำเลติดกับโรงงานอุตสาหกรรม ส่งผลให้รายได้ยอดของการเซียร์เบียร์เป็นไปตามเป้า ประจวบเหมาะกับหน้าตาที่สวยทำให้เธอมีแขกขาประจำมาติดพันหลายคน

และเป็นผลให้เธอเริ่มตัดสินใจที่จะหันหาเสียที่มีเงินมาเลี้ยงแม้จะเป็นแค่เมียเก็บ... แต่ก็ตัดสินใจที่จะทำ และเธอได้บอกเลิกกับแฟนที่คบหากันในตอนนั้น

“การที่มีเสียเลี้ยงเราต้องเอาตัวเองให้รอด ไม่ใช่ให้อั้วเสียมันหลอกตลอด” นี่คือ ข้อเตือนใจที่สุ ได้ฟังจากรุ่นพี่ในวงการ แต่การปฏิบัติมันเป็นเรื่องยากสำหรับผู้หญิงซึ่งถูกเลี้ยงมาจากชนบท

ด้านการเรียนเมื่อขึ้นชั้นปี 2 เกรดเฉลี่ยเริ่มตกต่ำขณะเดียวกันพฤติกรรมของเสียคนแรกที่คบอยู่ ณ ตอนนั้น เริ่มเหินห่างแม้เธอจะพยายามเอาอกเอาใจฝ่ายชายทุกอย่างเพราะเชื่อว่าจะสามารถผูกมัดไว้ได้ ขณะที่อาชีพที่ทำอยู่ต่างมีผู้ชายเข้ามาให้เลือกไม่ซ้ำหน้าแต่เธอยังยึดมั่นว่า เขาคงจะส่งเสียจนเรียนจบ

จากเงินที่เสียเคยให้เดือนละหลักหมื่น บัดนี้กลับถูกความจำเป็นมากมายที่เป็นข้ออ้างในการไม่ส่งเงินมาให้เธอเหมือนเช่นเดิม ซ้ำร้ายไปกว่านั้นแม้หน้าก็แทบจะไม่ค่อยได้พบ ครั้นโทรศัพท์ไปก็มีแต่เสียงเพลงรอสาย....ฝากข้อความเสียง....และยิ่งกว่านั้นคือการตัดสายทิ้ง เมื่อรู้ว่าผู้หญิงที่เขาต้องการทิ้งโทรมา

สุ เริ่มหันหน้าไปจากมหาวิทยาลัย เก็บตัวเงียบเพียงลำพังในห้องพัก และหลังจากที่เธอเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังถึงความเจ็บช้ำทั้งน้ำตาก็ไม่มีใครเห็นเธออย่างกรายมาที่มหาวิทยาลัยอีก

“ตอนนั้นเราเจ็บมาก ๆ เขาไม่น่าจะทิ้งเราไปได้ซึ่งตอนนั้นมีเสียคนใหม่ ๆ มายื่นข้อเสนอให้ แต่การที่จะตัดสินใจเลือกใครต้องสามารถเลี้ยงเราได้และต้องมีความรับผิดชอบเพราะต้องส่งเงินให้ทุกเดือน ๆ ละไม่ต่ำกว่า 20,000 บาท” สุกล่าว

เชื่อว่าช่วงชีวิตของหญิงสาวเกือบทุกคนเผื่อเพียงแค่ว่า “ใครสักคน” และคนหนุ่มคนใหม่ที่สุเลือกเพื่อมาทดแทนความอ้างว้างในหัวใจเป็นนายตำรวจซึ่ง

สามารถปกป้องเธอจากอันตรายในการประกอบอาชีพได้ พร้อมกับฟุ้งสถานภาพ โสดแม้อายุวัยกลางคน หนุ่มคนใหม่เจ้าชู้ แต่เธอก็คิดว่าจะสามารถกำราบเขาให้อยู่หมัด

“สิ่งที่เขาทำให้เรารักเขามากก็เพราะเมื่อคบกัน เขาเลิกกับผู้หญิงทั้งหมดที่ติดพัน ซึ่งได้พิสูจน์ถึงความจริงใจที่เขามีให้ และเขาพาไปไหว้พ่อกับแม่ที่นครปฐมยิ่งทำให้รู้สึกอบอุ่นและอยากมีครอบครัวกับเขา”

แม้จะมีความไว้วางใจแค่ไหนในช่วงเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ระยะแรกเธอจะให้สวมถุงยางอนามัยอยู่เสมอ ซึ่งเมื่อคบหาดูใจจนเชื่อมั่นว่านายตำรวจละเลิกพฤติกรรมเจ้าชู้เธอจึงละเว้นบ้างในบางกรณี

กระนั้น การได้เงินมาจากเสียเพื่อแต่งงานทำหมยอมเป็นเรื่องที่เธอรู้สึกไม่ดี แต่สุดท้ายต้องสละความอิสระบางอย่าง เนื่องจากต้องปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมกับการเป็นเมียเก็บ ทั้งที่บ่อยครั้งในเวลาทำงานมีผู้ชายเข้ามาขอร่วมหลับนอน แต่เธอก็บอกปฏิเสธทุกราย ช้าบางรายพยายามลวนลามแต่เธอก็พยายามหลีกเลี่ยงด้วยคำพูดหรือระยะห่างที่พอเหมาะ

หนทางความรักของสุเหมือนโดนคำสาปเพราะยังคงคั่นนานวัน นายตำรวจที่เคยมูมานะทำงานกลับติดการพนันเป็นหนี้สินเดือนละ 40,000-50,000 บาท เงินทองที่ได้มาจากการรีดไถประชาชนโดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เป็นหนทางกลับเริ่มขาดมือ เขาเปลี่ยนไปเมื่อยังไม่ถึงเวลาที่ต้องการมีเพศสัมพันธ์อย่างหวังจะได้รับความรักหรือคำพูดปลอบประโลม

หลายครั้งหลายหนที่หญิงสาวต้องการเริ่มต้นชีวิตกับเสียคนใหม่ นายตำรวจมักบันดาลโทสะทำร้ายเธอด้วยความดิบเถื่อน ยามอารมณ์โกรธ โมโหเกิดขึ้น เขาจะหยิบฉวยสิ่งของที่คว้าได้เขวี้ยงใส่ ครั้นเธอใช้ความแข็งแกร่งเข้าปะทะ สิ่งที่ได้กลับมาคือร่องรอยฟกช้ำจากการถูกทำร้ายและการชู้กรรโชกกว่า “เมื่อมีงหนิจากกูไปมีงตาย” ชายหนุ่มตะเบ็งเสียงชู้ด้วยความกราดเกรี้ยว

“ทุกวันนี้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนตาย ครั้นจะหนีไปที่อื่นก็ต้องใช้เงินแล้วไปอยู่ที่อื่น

เราก็ไม่รู้จักรักร งานที่ทำอยู่เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าไปอยู่ที่ใหม่ก็ต้องนับหนึ่ง”

ทุกเส้นทางของการดำเนินชีวิตมักจะมีแสงสว่างและทางรอดรออยู่เสมอ และสุเอง ก็ได้เลือกหนทางมารองรับเพราะอายุงานของสาวเซียร์บีเยอร์น้ำเมานั้นแสนสั้น ความจริงข้อนี้ผลักดันให้เธอกลับมาเรียนอีกครั้งในสถาบันราชภัฏแห่งหนึ่ง เพื่ออนาคตจะสามารถเลี้ยงตนเองได้และหนีพ้นจากการทารุณทั้งทางกายและทางใจ

หากเปรียบเทียบวิถีชีวิตของสุ คงไม่ต่างอะไรจากดอกไม้ที่ถูกปักวางในแจกัน หลากสี แม้สุดท้ายแล้วกลีบใบจะเหี่ยวเฉาหรือหลุดร่วงตามรายทางไปบ้างแต่ปลายทางแห่งชีวิต เธออาจจะถูกปักลงในแจกันที่สวยงามหรืออาจเปื้อยผุพังและ กลับสู่พื้นดินผืนเดิมอีกครั้ง

ผีเสื้อกลางคืน

ชนิดา คูศรีพิทักษ์

ผีเสื้อแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ผีเสื้อกลางวันและผีเสื้อกลางคืน หากดูเพียงผิวเผิน จะเห็นว่าทั้งผีเสื้อกลางวันและผีเสื้อกลางคืน ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย แต่ในทางอนุกรมวิธานผีเสื้อกลางวันกับผีเสื้อกลางคืนอยู่ในอันดับย่อย (suborder) ต่างกัน คือ อันดับย่อย ผีเสื้อกลางวัน (butterfly) และอันดับย่อย ผีเสื้อกลางคืน (moth)

ในจำนวนผีเสื้อนับแสนชนิดในโลกนี้ พบว่าส่วนใหญ่เป็นผีเสื้อกลางคืน มีผีเสื้อกลางวัน ประมาณ 10 % ของผีเสื้อทั้งหมด แต่ด้วยสีอันสวยงามสะดุดตา และโอกาสที่พบเห็นได้ง่าย ในเวลากลางวัน ผีเสื้อกลางวันจึงเป็นที่รู้จักมากกว่า ... (www.nfe.go.th)

คนทำงานอาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ คนทำงานกลางวันและคนทำงานกลางคืน หากดูผิวเผินจะเห็นว่าทั้งคนทำงานกลางวันและคนทำงานกลางคืน ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย

ในจำนวนคนกว่าหกพันล้านคนบนโลกนี้ พบว่าส่วนใหญ่เป็นคนทำงานกลางวัน เพราะปกติคนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในเวลากลางวัน คนทำงานกลางวันจึงได้รับ

การยอมรับมากกว่า

หญิงสาวผมยาวสีน้ำตาลทอง สวมเสื้อกล้ามสีขาว กางเกงยีนส์ชายาว รองเท้าส้นสูงเดินสะพายกระเป๋าเข้ามาในร้าน

ดูผิวเผิน ออาก็ไม่ต่างจากลูกค้าที่เข้ามาเที่ยวทั่วไป เธออาจเป็นสาวออฟฟิศ ที่ทำงานแปดชั่วโมงในเวลากลางวัน จากนั้นก็สัลดคราบชุดยูนิฟอร์มมาหา ความสำราญหลังเลิกงาน

แต่ความจริงแล้วงานของเธอเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น...

ขอเวลาไปแปลงโฉมชั่วคราว ก่อนจะกลับมาในชุดกางเกงขาสั้นสีขาว เสื้อคล้องคอสีน้ำเงินเข็มมีชื่อยี่ห้อเหล่าอยู่ตรงกลาง สวมเสื้อกล้ามสีขาวตัวเดิมไว้ข้างใน เธอบอกว่าเธอเป็น PG ซึ่งย่อมาจาก Pretty Girl หรือที่คนทั่วไปรู้จักก็คือ สาวเชียร์เหล่า นั่นเอง

ไม่ว่าเชื่อว่าเธอจะอยู่ในวงการนี้มานานเกือบสิบปี ตั้งแต่อายุ 18 เมื่อเธอเดินทางจากขอนแก่นมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ

มาบัดนี้ในวามวัยของสาววัยสิบหกพ่วงด้วยดีกรีปริญญาตรีอีกหนึ่งใบ เธอก็ยังยึดอาชีพเดิม

สิ่งใดหนอที่ดึงดูดใจให้หญิงสาวพอใจกับการยืนชงเหล่า เติมน้ำแข็ง พุดคุยกับลูกค้ามากมายหลายตา มากกว่าจะนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์หรือสมุดบัญชี

ย้อนกลับไปแปดปีก่อน เมื่อเธอยังเป็นนักศึกษาปีหนึ่ง เพื่อนชวนมาทำงานหารายได้เสริมระหว่างเรียน เงินหลายพันบาทต่อเดือนเป็นสิ่งล่อใจให้ออดอดสนใจโดยไม่ลังเล

แม้จะคิดว่าต้องเสี่ยงอยู่บ้างกับภัยกลางคืน แต่เพราะรายได้งามบวกกับเวลาทำงานเพียงคืนละห้าชั่วโมง หวันต่อสัปดาห์ เธอก็จะเป็นอิสระจากการพึ่งพาเงิน

ทางบ้าน ดุจผีเสื้อที่กำลังจะโบยบินไปตามใจปรารถนา

ผีเสื้อตัวน้อยขยับปีกโบยบินไปในยามราตรี อาศัยนอนหลับพักผ่อนในยามกลางวัน ซึ่งปกติเป็นเวลาเข้าเรียน แต่เมื่อเป็นมหาวิทยาลัยเปิดจึงไม่ยากที่จะอ่านหนังสือ หรือไปลงตัวในตอนใกล้สอบ

อ้อหวังว่าสี่ปีหลังเรียนจบก็จะเลิกงานนี้ เพราะที่ผ่านมาเธอประจักษ์แจ้งว่า แม้จะรายได้ดีแต่มันต้องแลกบางอย่าง

“ออฟได้ไหม”

“ผู้หญิงอย่างนี้ก็ง่ายทั้งนั้นแหละ”

“ดื่มเป็นเพื่อนพี่หน่อยสิ เดี่ยวจะเปิดเหล้าให้อีก”

แม้เธอจะคิดเสมอว่าทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ไม่ได้อยู่กับคำพูดใคร แต่ก็ตามประสามนุษย์ปุถุชน เธอจึงหวั่นไหวไปกับคำพูดต่าง ๆ

“จริงๆ ออฟไม่ได้หรอก ขึ้นอยู่กับความพอใจ”

“แหม จะง่ายไม่ง่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับอาชีพหรอก”

“ก็ต้องดื่มบ้างเวลาลูกค้าให้ดื่ม”

เธอหัวเราะร่วนเกือบทุกครั้งเมื่อตอบคำถาม

ในที่สุดเมื่อเรียนจบปริญญาตรี เธอก็คิดว่าจะเลิกเป็นสาวเซียร์เหล่า แล้วลองไปทำงานกลางวันเหมือนคนอื่น ๆ

แรกเริ่มทีเดียวก็ยังทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน รอให้อยู่ตัวก่อน ค่อยเลิก อ้อก็พบว่า “จบปริญญาตรีได้เงินหกเจ็ดพันเองเหวอะ ทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น”

เลิกจากงานกลางวันก็สัสซูดเลือกกระโปรงแบบสาวออฟฟิศ มาใส่กางเกงขาสั้น เลือกล้ามแบบสาวเซียร์เหล่า

“ทำงานคืนละห้าชั่วโมงได้คืนละ 350 ถ้ารวมเปอร์เซ็นต์จากการขาย ตกเดือนละหมื่นสอง ประกันสังคมก็มี ส่วนทำงานกลางวัน วันละแปดชั่วโมง ตกเดือนละเจ็ดพัน เป็นที่ ที่จะเลือกอะไร” เธอถามแบบไม่ต้องการคำตอบ ตอบท้าย ด้วยเสียงหัวเราะร่วนตามแบบฉบับ นัยน์ตาทวนเชื่อมเป็นประกาย

ในที่สุดอ้อก็ตัดสินใจเป็นสาวขงเหล่าปริญญาแต่เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม เธอก็ได้รู้ว่า มันไม่เหมือนกับคนขายขนมครกปริญญา ก๋วยเตี๋ยวดอกเตอร์ ซึ่งเป็นธุรกิจที่คนชื่นชม ที่สำคัญคืออาชีพเหล่านั้นอยู่ได้นานตามความสามารถ และตกทอดเป็นมรดกที่ลูกหลานภูมิใจ

ส่วนอาชีพสาวเซียร์เหล่าเซียร์เบียร์มีข้อจำกัดด้านอายุ รูปร่างหน้าตา และ ก็คงไม่ใช่อาชีพที่พ่อแม่พี่น้องภูมิใจเท่าใดนัก

อีกอย่างก็คือ ความเสี่ยงสูง เพราะคนที่เป็นลูกค้าล้วนมีแอลกอฮอล์อยู่ในกระแสบเลือด ซึ่งนอกจากจะทำให้ความสามารถในการจับจ่ายพาหนะลดลง ยังทำให้ความสามารถในการทำสิ่งไม่ดีเพิ่มขึ้นอีกด้วย อย่างที่อ้อเคยเจอลูกค้า ในร้านเมาแล้วตีกัน

อ้อบอกว่าอีกสองเดือนเท่านั้นที่เธอจะเลิกอาชีพนี้อย่างเด็ดขาด หันกลับไปทำงานกลางวันเหมือนคนส่วนใหญ่

ฉันยังนึกสงสัยว่าผีเสื้อกลางคืนที่เคยชินกับการใช้ชีวิตในยามราตรีต้องอาศัยเวลาแค่ไหนหนอที่จะปรับตัวกับการใช้ชีวิตในยามกลางวัน

ฉันได้แต่ยิ้มให้กำลังใจอ้อกับการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

เด็กเซียร์เบียร์ ธุรกิจขายตรงน้ำเมา

เอกจิต สว่างอารมณ์

ภายในห้องสี่เหลี่ยมที่มีขนาดไม่กว้างมากนัก มีกองหนังสือวางอยู่บนคอมพิวเตอร์ที่มุมห้องด้านหนึ่ง และอีกด้านหนึ่งของห้องคือประตูระเบียงที่มีม่านสีครีมทึบปิดบังแสงแดดกล้าด้านนอกไม่ให้ลำแสงทะลุเข้ามาได้อย่างถนัด ทำให้ห้องนี้ในเวลากลางวันถูกสะกดให้คล้ายกับยามราตรีมากที่สุด โอเย็นบาง ๆ จากเครื่องปรับอากาศ ผสมกับกลิ่นหอมจาง ๆ จากอะไรสักอย่างกำลังอบอวลดอกกุหลาบที่เคยมีกลีบสีแดงเข้ม เมื่อวันสองวันก่อน ถูกวางทิ้งไว้อย่างไม่ไยดีในถังขยะข้างข้างโต๊ะเครื่องแป้ง พร้อมกระดาดยโน้ตบางอย่างที่ล่องหล่นอยู่ข้าง ๆ กัน ในขณะที่ทีวีขนาด 21" กำลังถูกเปิดอยู่

“รกหน่อยนะนี่” เสียงเจ้าของห้องบอกผม เธอเป็นสาววัย 23 ผิวสีแทนผอมยาว ประมาณครึ่งหลัง ดัดผมสไตล์เกาหลีนิยมที่กำลังฮิตอยู่ในหมู่วัยรุ่นไทย ปี 50 รูปร่างผอม บาง ๆ คะเนจจากสายตา เธอสูงไม่เกิน 160 เซนติเมตร “หาที่นั่งเองก่อนนะ เตี่ยวปลาขอเก็บห้องแป็บ”

“ปลา” นักศึกษาสาวมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งย่านนิภาวดีบอกกับผมให้ผมรอเธอเก็บห้องสักครู่ หลังจากที่เราต้องทำงานตลอด 6 คืนที่ผ่านมา วันนี้คือวันหยุดของเธอ

เธอ เป็นสาวเซียร์เบียร์ลิโอ ในร้านอาหารกึ่งผับ กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี

ในชั้นปีสุดท้าย เธอทำงานเซียร์เบียร์ในเวลากลางวัน และเข้าเรียนบ้างในเวลา กลางวัน นั่นคือข้อมูลที่ผมรับรู้ก่อนที่ผมจะมานั่งพูดคุยกับเธอในช่วงบ่ายแก่ๆของ วันธรรมดาวันหนึ่งปลายเดือนพฤษภาคม

“กินน้ำก่อนนะพี่” เธอบอกผมพลางยื่นแก้วน้ำเย็นมาให้ เราเริ่มต้น บทสนทนา หลังจากผมรับแก้วน้ำนั้นยกขึ้นจิบ

“ปลาเซียร์เบียร์มา 2 ปี คือเริ่มจากไม่อยากรบกวนที่บ้าน เพราะเราเรียน เอกชน แม้จะได้เงินกู้มาเรียนแต่มันก็ไม่ทั้งหมด ที่บ้านยังต้องส่งเพิ่มอยู่ดี เลยเริ่มหางานทำ ก็ได้มาทำงานหาคนมาตอบแบบสอบถาม รายได้ก็ดีนะ แต่มัน ไม่ได้มีมาให้ทำประจำ แล้วบางทีเงินมันออกไม่ตรงเวลา อีกอย่างทำช่วงกลางวัน ด้วย ทำให้ก่อนรับงานต้องดูวัน-เวลาทำงาน ซ้อนทับกันไหม ถ้าไปทับวันที่เราต้อง เข้าห้องเรียน ขาดไม่ได้ ก็ต้องปฏิเสธไป”

สาวลีโอ

จากความไม่ลงตัวของเวลาเรียนกับทำงาน และความไม่แน่นอนของเงิน ค่าตอบแทน ที่ออกในแต่ละงวด เธอจึงเริ่มมองหางานพิเศษ งานอื่นที่สามารถ ตอบสนองเรื่องเรียนเธอได้

“มีเพื่อนชวนไปสมัครเซียร์เบียร์ ตอนแรกก็ลังเล กลัวเพื่อนที่มหาวิทยาลัย มาเจอ แต่ก็ทำเพราะทั้งรายได้และเวลาทำงานมันลงตัวกว่า”

งานเริ่ม 6 โมงเย็น แต่ต้องมาก่อนหน้านั้นประมาณ 1 ชั่วโมงเพื่อแต่งตัว เลิกงาน ประมาณ 5 ทุ่ม ซึ่งหญิงสาวจากมหาสารคามบอกกับผมว่าแทบจะไม่ กระทบกับชีวิตประจำวันของเธอเลย เพราะเธอจะมาทำงานนี้ กว่าเธอจะนอน ก็ราวเที่ยงคืนอยู่แล้ว หรือหากคืนไหนออกไปเที่ยวก็จะดึกกว่านั้นเสียอีก

“แล้วทำงานอย่างนี้ได้เที่ยวบ้างไหม แบบลูกค้าชวนไปต่อ”

“ก็มี... ส่วนใหญ่จะชวนเพื่อนที่เซียร์เบียร์ด้วยกันไปกันเป็นกลุ่ม ไปฟรี เที่ยวฟรี กินฟรี สนุกฟรี” เธอตอบพลางอมยิ้ม

เธอบอกกับผมต่อว่า แต่อย่างไรก็ตามก็ต้องวางตัวให้ดี เพราะจะมีลูกค้าบางพวกที่เมาแล้วชอบแะตะอั้ง ถ้าเห็นทำไม่ดี ก็จะไม่เซียร์บีตะนั้น ไปบริการโต๊ะอื่นแทน ไม่อยากมีปัญหา เพราะถ้ามีปัญหากับลูกค้าบริษัทเขาไม่ฟังเราแน่

“แล้วเรื่องนั้นกับลูกค้าล่ะ” ผมรุกรถามเธอ

“พี่.. เด็กเซียร์เบียร์ ไม่ใช่เด็กดริงค์ คนกินเบียร์เขาก็รู้ว่า ถ้าจะออฟเด็กดริงค์ง่ายกว่าเยอะ แต่ถ้าไปแบบส่วนตัวไปเที่ยวต่อ แล้วเลยไปก็มีของอย่างนั้นมันขึ้นอยู่กับความพอใจมากกว่า แต่มันก็เป็นแค่บางคน” น้ำเสียงที่เข้มขึ้น ทำให้ผมรู้สึกว่าการเซียร์เบียร์กับเรื่องนี้มากขึ้นเช่นกัน กลับกันเธอก็ยอมรับว่ามีเรื่องราว เช่นนี้เหมือนกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กเซียร์เบียร์ กับเบียร์

“รับลิโอเบียร์มั้คะ” คำเชิญชวนสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ปลาทอกว่าเบียร์ยี่ห้อนี้ไม่ต้องเซียร์มาก เพราะติดตลาดอยู่แล้ว ไม่ใช่เบียร์ที่เพิ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศที่ต้องแจงสรรพคุณต่าง ๆ นานา

“ไม่ต้องเซียร์มากหรอกพี่ เพราะคนที่มาที่นี้ยังงเขาก็ดืม ขึ้นอยู่กับว่า เขาจะดื่มเหล้า หรือเบียร์ยี่ห้อไหน ถ้าเค้ากินลิโอ ตั้งแต่แก้วแรก เขาก็จะกินจนแก้วสุดท้าย แต่ถ้าเขาไม่กิน ก็แทบไม่ต้องเซียร์ซ้ำเพราะน้อยมากที่จะเปลี่ยนมาทานของเรา” คล้ายเธอจะบอกว่าคนมาเที่ยวกลางคืนยังงเขามาก็ต้องดืม เด็กเซียร์เบียร์เป็นเพียงผู้เสนอเครื่องดื่มมีเมาที่มีหลายยี่ห้อ ให้เขาเลือกดืม เธอย้ำอีกว่า “ถ้าไม่มีเด็กเซียร์เบียร์ เขาก็ดืมกันอยู่ดี”

“แล้วคิดยังไง กับการที่สังคมมองว่า เด็กเซียร์เบียร์ช่วยเพิ่มให้คนทานเบียร์มากขึ้น”

“คือ เขาอาจมองว่าพวกเราเป็นสินค้า แต่ไม่ใช่ เราเหมือน... เซลล์ขายของแหละ มันก็มีเทคนิคการขายต่าง ๆ กันไปตามประเภทสินค้า แต่พอคนส่วนใหญ่มองว่าทำอย่างนี้ไม่ดี คนอื่นก็มองไม่ดีไปด้วย”

เกษียณเด็กไฮยีร์เบียร์

กลายเป็นสูตรสำเร็จของเหล่าสาว ๆ ที่ทำอาชีพนี้ที่เมื่อใดที่เรียนจบ อาชีพนี้เป็นอันยุติ เช่นเดียวกับ ปลา ที่กำลังจะยุติอาชีพส่งเสริมการขายน้ำเมานี้ในเวลาอีก 1-2 เดือนนี้ เพราะภาระหน้าที่ในการเรียนเทอมสุดท้ายที่หนักหนา ปัญหาเรื่องการใช้จ่ายเงินในเทอมสุดท้ายของเธอ ก็ถูกเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้วด้วยเงินเก็บสะสมตลอด 2 ปีที่ทำอาชีพนี้

เซลล์ขายเบียร์? คงเป็นงานขายแบบขายตรง ที่นำเสนอความมีนมหลากหลายรูปแบบ จากดีกรีความร้อนแรงของน้ำเมหลายยี่ห้อ น่าสนใจว่า งานขายประเภทนี้หยาบย่นอะไรให้กับผู้ดื่มบ้าง หรืออีกมุมหนึ่ง มีหรือไม่มีเด็กไฮยีร์เบียร์ คนมาเที่ยววราตรีแทนทั้งหมดดั่งดื่มน้ำ อาชีพนี้จะเกี่ยวกับการเพิ่มปริมาณการดื่มหรือ?

คล้ายเหรียญที่มีสองหน้า แล้วคุณมองเรื่องนี้อย่างไร?

ชีวิตรสขมกับการต่อสู้กลางแสงไฟและฟองเบียร์

ศราวุธ ดีหมื่นไวย

ในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยแสงสีอาจมีทางเลือกให้ใครหลาย ๆ คนไม่มากนัก ระหว่างการกลับบ้านนาที่ต้องตรากตรำกับเรือกสวนความเป็นอยู่ที่ไม่สุขสบาย แต่ก็ยังมีอาหารตกถึงท้องเกือบทุกมื้อ หรือจะหยัดยีนด้วยลำแข้งของตน อยู่กรุงเทพฯเพื่อใช้เรือนกายของความสาวให้เป็นประโยชน์เพื่อความอยู่รอด

แต่สำหรับเนิ้ล (นามสมมติ) วัย 23 ปี เลือกเดินทางในตัวเลือกข้อสุดท้ายมากกว่าจะกลับบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากเป้าหมายที่ต้องการคือ การมีงานดี ๆ ทำหลังจากเรียนจบคณะนิเทศศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง

อย่างไรก็ดี การก้าวข้ามผ่านความลำบากของเธอ เริ่มหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หอบหิ้วความฝันมาพร้อมกับเพื่อน 5-6 คน หวังว่าจะเช่าห้องร่วมกันเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

แต่ไม่ทันพ้นปี 1 ของการศึกษากลุ่มเพื่อน ๆ ต่างแตกแยกออกไปคนละทิศละทาง ซึ่งเหตุผลของพวกเธอก็เพราะต้องการใช้ชีวิตส่วนตัวเพื่ออยู่กับแฟนหนุ่มเพียงสองต่อสอง เธอจำต้องอยู่กับเพื่อนสนิทเพียงสองคนส่งผลต่อค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น

และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นสาวเชียร์เบียร์....

เมื่อเพื่อนที่มหาวิทยาลัยชักชวนให้มาทำงาน ซึ่งเป็นการเริ่มบทบาทการทำงาน

ของเด็กสาวที่ไม่เคยทำงานในกรุงเทพฯ มาก่อน

“ทำงานวันแรกตื่นเต้นมาก ๆ เพราะเราไม่เคยไปเที่ยวตอนกลางคืน ตอนอยู่บ้านที่ต่างจังหวัดช่วยแม่ทำแต่สวน ซึ่งก่อนจะเข้ามาเรียนพ่อแม่ก็เคยบอกว่าไม่ยอมให้ทำงานแล้วเรียนไปด้วยเพราะอาจไม่มีเวลาดูหนังสือ”

ขณะที่แฟนหนุ่มซึ่งคบหาดูใจ ๓ ตอนนั้นพยายามห้ามปรามให้เปลี่นเลิกที่จะเป็นสาวเซียร์เบียส์ แต่ก็ไม่เป็นผล

บีล ตัดสินใจเลิกกับแฟนหนุ่มหลังจากมีปากเสียงกลางลานเบียร์ที่ทำงาน ทั้งที่เมื่อก่อนเมื่อมีเงินไม่พอใช้สามารถหยิบยืมจากฝ่ายชายได้ แต่เธอตระหนักดีว่าการหยิบยืมเงินของคนอื่นมาใช้อาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในวันข้างหน้า

ซึ่งรายได้จากการเป็นสาวเซียร์เบียส์ก็สร้างรายได้อย่างงดงามเพราะช่วงแรก ที่เริ่ม ทำงานมีรายได้ 5,000 บาท และหลังจากที่มีแขกประจำอันหนาฝาคั่งเงินที่ขยับเพิ่มมากขึ้นส่งผลให้รายได้เพิ่มขึ้นเป็นประมาณเดือนละ 8,000 บาท เงินส่วนหนึ่งจะถูกส่งให้ครอบครัวที่ต่างจังหวัดเป็นประจำ

“หนูไม่เคยบอกให้ทางบ้านรู้ว่ามาทำอาชีพนี้เพราะกลัวครอบครัวรับไม่ได้ แต่เป็นไปได้อีกยกบอกพวกเขาว่า หนูรักพ่อกับแม่จึงต้องทำอย่างนี้เพื่ออนาคต”

หลังจากหญิงสาวเลิกกับแฟนหนุ่มเพราะเหตุผลนานปีประการ สภาพจิตใจเริ่มทรุดโทรมและสับสนกับแนวทางการดำเนินชีวิตของตน ทำให้ต้องชมซานกลับบ้านเพื่อไปหาครอบครัวที่ต่างจังหวัดเพื่อเยียวยากว่า 1 สัปดาห์ ซึ่งหลังจากนั้นก็กลับมาเริ่มต้นชีวิตการเป็นสาวเซียร์เบียส์ในเมืองกรุงอีกครั้ง

แต่ใครบ้างเล่าจะต่อสู้กับความเหงาได้อย่างทรหด ยิ่งด้วยวัยสาวของเธอ ที่มีชายหนุ่มมากมายหลายตาทั้งในเวลาทำงานและในร่ำมหาลัย ซึ่งประสบการณ์เองก็สอนให้รู้ว่าสิ่งที่เพศตรงข้ามต้องการมากที่สุดคือ การมีเพศสัมพันธ์

ซึ่งส่วนตัวเชื่อว่าภาระจะมอบกายและใจให้ใครต้องให้เวลาพิสูจน์....

และก็มาถึงวันนั้น....วันที่เธอพร้อมพลีกายและใจให้เสียหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาว พุดจาอ่อนโยน พร้อมกับพ่วงข้อเสนอให้เงินเลี้ยงดูเดือนละ 20,000 บาท

และหลังจากมีเพศสัมพันธ์ในระยะเวลาเดือนแรกหญิงสาวได้รับไออุ่นจากเรือนกายของฝ่ายชายแทบทุกคืน

แต่ระยะเวลานานวันเข้าแผ่นอกอุ่น ๆ เคยชบ...วงแขนแข็งแรงที่เคยโอบร่าง...ก็หายไป... เหลือเพียงคราบน้ำตา

นี่เป็นอีกรอยจารึกของหนุ่มเมืองกรุงที่ตีราคาหญิงสาวบ้านนาเพียงชั่วข้ามคืน แต่ยังโชคดีที่การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างคบหากันมีการป้องกันเกือบทุกครั้ง

เพื่อน ๆ ที่ทำงานบนลานเบียร์เดียวกันแทบไม่มีใครรู้ว่าเป็ลเสียใจกับความรักครั้งนั้นมากแค่ไหน เป็ลจำต้องเก็บไว้ในโลกส่วนตัวแห่งความทรงจำ หัวใจที่กระเจิดกระเจิงกลับมาเป็นปกติ อีกครั้งหลังจากการตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาแม่ที่ต่างจังหวัด เป็นผลให้กำลังใจฟื้นตัวอีกครั้ง

ซึ่งทำให้เป็ล มุมานะในการศึกษามากกว่าเดิม แม้จะไม่ค่อยมีเวลาเรียนเต็มที่เหมือนคนอื่น แต่จะใช้เวลาว่างในการทบทวนบทเรียนกับเพื่อน ๆ หลังเลิกเรียน หากมีเวลาว่าง

และอีกไม่นานเป้าหมายทางการศึกษาจะเป็นจริงในเร็ววัน ซึ่งละครชีวิตของเด็กสาวจากเมืองสุพรรณฯ จะเปลี่ยนไป

“เมื่อเรียนจบหนูจะหางานที่ดีๆ ซึ่งห่างไกลจากสถานที่ทำงานเซียร์เบียร์ หนูอายุถ้าหากลูกค้ามาเจอ และหากวันนั้นมาถึง ครอบครัวก็ไม่ต้องลำบากกั๊หนึ่ยมลินอีกต่อไป”

แม้วันนี้ความฝันของเป็ลยังไม่เป็นจริง แต่เมื่อมีฝันสาวเลือดสุพรรณฯ ก็จะถูกก้าวไปให้ถึง ด้วยสองมือและสองเท้า....

“เติม...ไม่เติม”

พิมภรากร นิยมานนท์

สวัสดีพี่ชายหัวใจ...
อยากเติมเบียร์เชิญพี่เข้ามา
มาชิมมาดื่มให้ลิ้มเศร้า
จากใจสาวเบียร์...บริการ
สาวเบียร์...เบียร์...
ให้อ้าย ชายได้ดื่มกิน
บอกความหมายสองเขา
น้องนางหวังดีต่อพี่ท่าน
จากเบียร์...เบียร์ไทยใจพี่ชาย
รักน้องมองตาอย่าคิดหนัก
มาชิมมาดื่มเบียร์แล้วเคลียร์เลย
ตัวตัวอ้าย ตัวอ้ายชานายไปแปดอย่าง
จั่งน้องรับรองได้ว่าชัวร์
มักอีหลีเด้อชาย

ได้เวลาหรือยังจะพี่จ่า
มีขวัญตาเบียร์...บริการ
ดื่มพอเมาแล้วมองรอยยิ้มหวาน
แจกยิ้มหวานลงแก้วแล้วดื่มเอา
ใจดีมีแต่คอยหาเทคแคร์ให้อ้าย
น้องผู้หื่นรินส่งอวนชาย
ฮักชัวร์เต็มหัวใจ
บริการด้วยเบียร์ไม่เสียหาย
ฮักหลายๆ บ่ลิ้มเอาดื่มเลย
หากพี่รักน้องจริงอย่างนี้เงย
อยากเป็นเขยเบียร์...ทุกอย่างชัวร์(เคลียร์)
สาวเบียร์...จั่งน้อง
บ่เว้ามั่วหลอกพี่ให้เสียหาย
ผู้ที่มีหัวใจข้าง

(เพลงสาวเบียร์ข้าง คำร้อง: ณรงค์ ยินยงภูมิเสรี ทำนอง: ยินยง โอภากุล)

บทเพลงขานขับสลับกับเหยือกแล้วเหยือกเล่า น้ำเมาที่เราเรียกขานว่า เบียร์ทำหน้าที่ โดยมีสาวเชียร์เป็นเครื่องเคียง หนึ่งในอันดึ่มด้าของคอเบียร์ ผ่านพ้นไปอย่างสุขสมเอมอิม นอกเหนือจากฟองเบียร์ขาวนวลปริ่มแก้วเป็นเครื่องชูรสแล้ว ต้นขานวล ๆ ของเหล่าสาวเบียร์ ที่ตบเท้ามาเชียร์เครื่องดื่มนักยังชูดตา ชูใจ เร่งให้อยากเติมเพิ่มเบียร์ให้เต็มแก้วมากยิ่งขึ้น

ประเทศไทยมีการผลิตเบียร์เป็นครั้งแรกราวรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพระยาภิรมย์ภักดี (บุญรอด เศรษฐบุตร) ได้ยื่นเรื่องขอจัดตั้งบริษัทผลิตเบียร์ขึ้นในปี พ.ศ. 2473 ตามหลักฐานที่ปรากฏ หากไม่มีหลักฐานชิ้นใดระบุชัดเจนถึงการก่อกำเนิดสาวงามผู้เป็นเทพธิดายอดข่าอย่างสาวเชียร์เบียร์

สาวเชียร์เบียร์เกิดขึ้นเมื่อใด คงไม่สำคัญเท่ากับการถือกำเนิดเกิดขึ้นของอาการป่วยไข้ของระบบการศึกษา และการนับถือคุณค่าในตัวตนของผู้ที่ได้ชื่อว่า “ปัญญาชน”

ไม่เพียงเครื่องดื่มนแอลกอฮอล์ชนิดนี้เท่านั้น ที่ตกเป็นจำเลยให้สังคมตั้งคำถาม หากยังรวมไปถึงบรรดาสาวน้อยทั้งหลายที่ทำหน้าที่เป็นหน้าตา และกระตุ้นยอดขายให้เบียร์เป็นเครื่องดื่มที่สร้างปัญหาสูงเท่าเม็ดเงินที่ท่วมทับกับธุรกิจชนิดนี้ เธอเหล่านั้นล้วนอยู่ในวัยนักศึกษา และถูกเรียกขานว่า “เยาวชน”

วันนี้เหล่าเยาวชนหญิงของชาติกำลังหาค่าเทอมด้วยการขายน้ำเมาให้หนุ่มน้อย หนุ่มใหญ่ และซ้าร้ายบางคนอาจถูกมองว่าต้องการขายมากกว่าเบียร์ !!!

เล็ก เด็กสาวอายุ 24 เรียนมหาวิทยาลัยปีสาม (แต่ไม่ระบุว่าเรียนกี่ปี) เส้นทางเข้าสู่านเชียร์เบียร์ของเธอ ไม่ได้งดงามเหลืออร่ามอย่างทุ่งข้าวบาร์เลย์ ออกจะขุ่นมัว สลัวด้วยแสงไฟราตรี ขอเพียงมีงานที่ทำเงินให้เธอได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน โดยไม่คำนึงถึงสถานภาพนักศึกษาของตน เธอบอกกับเราว่า เธออยู่ในสถานะที่ “เลือกไม่ได้”

“สมัครงานกับโมเดลลิ่งจัดหานักแสดงเข้าวงการบันเทิงแต่ไปแคสงาน

ไม่เคยผ่านเลย จนพี่ที่ไม่บอกว่า มีงานให้ทำมาเวลา รายได้ดี ไม่เสียหาย แต่เป็นงานกลางคืนนะ พอเรากล่าวว่างานอะไร เขาบอกว่า เป็น PR คอยเซียร์ MEMBER ลูกค้า มีเงินเดือนและค่าคอมมิชชั่น งานเริ่มกลางคืน ซึ่งไม่รบกวนเวลาเรียนของเรา เราก็ดกลงทำ”

นั่นคือก้าวแรกที่เธอเลือกเดินด้วยขาของตนเอง ขาดการปรึกษาหารือกับบุพการีผู้ได้ชื่อว่าจะเป็นที่พึ่งในวันและวัยที่ว้าวุ่น แม่บอกเพียงว่า งานที่ทำตอนกลางคืน ถึงอย่างไร ก็เป็นงานกลางคืน นั่นก็เพียงพอที่เธอจะเก็บปัญหานี้ไว้ในใจคนเดียว เมื่อมองไม่เห็นเหตุและผลที่แม่จะบอกได้มากกว่าคำว่า “ไม่ดี ไม่งาม”

งานเซียร์เบียร์ไม่เพียงถูกเก็บเป็นความลับระหว่างเธอกับแม่เท่านั้น แต่รวมไปถึงเพื่อน อาจารย์ และคนรัก ฉันทามเธอว่าไม่กลัวว่าแม่รู้แล้วจะเสียใจเธอ เธอตอบฉันทกลับมาด้วยถ้อยคำที่เหมือนจะบอกเป็นนัยว่า “หากไม่ต้องแคร์พ่อแม่แล้วในโลกนี้ เธอก็ไม่จำเป็นต้องแคร์ใครอีก”

“มันเป็นเรื่องธรรมดามาก ที่เราจะได้ยินผู้ชาย หรือทุกคนนั้นแหละ พูดถึงงาน กลางคืนว่ามันไม่ดี มันดูเป็นผู้หญิง Easy go แต่อยู่ที่ว่าเราทำตัวอย่างที่เขาพูดกันหรือเปล่า ปลาเน่า ๆ ในวงการพริตตี้มีเยอะ โดยเฉพาะพริตตี้ที่ทำงานกลางคืน แต่สำหรับหนูเป็นพริตตี้ขายโฟมล้างหน้าหรือขายเบียร์มันก็ไม่มีอะไรต่างกัน ใครจะมองยังไงก็ช่าง เพราะคนที่พูดไม่ได้ช่วยเหลือเราในเวลาที่เราลำบาก”

งานกลายเป็นเรื่องไม่ง่าย เมื่ออยู่ในภาวะที่บีบคั้น เล็ก ถูกบีบให้เล็กลงกว่าเดิม ด้วยแรงกดดันบางอย่างภายในใจ โลกแห่งการศึกษาของเธอ ถูกเบียดเบียนบดบังให้มีติดบอดด้วยฝาและฟองเบียร์ มันมีความหมายต่อปิกจจดหมายที่วางอยู่หน้าห้องยามสิ้นเดือน เงินแค่หกพันบาทที่ได้รับจากทางบ้าน เธอบอกว่าไม่พอต่อการมีชีวิตในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพฯ การเอาตัวรอดในระหว่างศึกษา เป็น

ภาระที่หนักหนาสำหรับเธอ หากวันนี้ไม่มีอาชีพสาวเซียร์เบียส์ เล็กจะเลือกทางใดในการก้าวไปสู่จุดหมายที่เรียกว่า “ปริญญา”

“ถึงตอนนั้นก็ให้เรียนฟรีสิ จริงๆหนูว่ามันเริ่มจากทุกคนก็อยากมีชีวิตที่ดี มีงาน มีเงิน แต่งานที่ภาพลักษณ์ดี อย่างงานบริการ ร้านอาหารฟาส์ฟู้ด เงินน้อยมาก ชั่วโมงละไม่กี่สิบบ ในวัยที่กำลังเรียนต้องใช้สมอง ต้องการพักผ่อนงานที่กินชั่วโมงยาว ๆ แบบนั้น เราทำไม่ได้ ถึงทำได้ เงินก็ไม่พอใช้อยู่ดี”

เด็กสาวจำนวนมากที่หิบบกเรื่องค่าเทอมมาเป็นเหตุผลหลักในการเลือกทำงานที่ผิดศีลธรรม จาริต และประเพณีอันดีงามของไทย และไม่ว่ามันจะเป็นเพียงข้ออ้างอย่างแท้จริง หรือเป็นเพียงเหตุผลที่ลวงตา แต่อย่างน้อยที่สุด มันกำลังสะท้อนให้เรามองเห็นว่า ยังมีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม.....

เล็ก เป็นเพียงเสียงสะท้อนเล็กๆ ที่แหบพร่าของปัญหานักศึกษาทำงานเซียร์เบียร์ ผลเสียจากงานประเภทนี้เราคงไม่ต้องพูดถึง การพักผ่อนที่ไม่เพียงพอ นอนน้อย ห่มน้อย ถูกกลอนลามทางสายตาและร่างกาย ยังไม่นับถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับสาวเซียร์เบียร์ตามหน้าหนังสือพิมพ์

หากนับจำนวนยี่ห้อเบียร์ที่มีอยู่ในท้องตลาดแล้ว มีทั้งสิ้น 13 ยี่ห้อ และจำนวนเบียร์ของประเทศไทยที่ครองตลาดนั้นมีถึงหกยี่ห้อด้วยกัน สิงห์ ช้าง ไทเบียร์ อาซา ลีโอ เบียร์เซียร์ และเบียร์ต่างประเทศอีกเจ็ดยี่ห้อ อัมสเทล อาซาฮี คาร์ลสเบิร์ก โคโรนา เออดิงเกอร์ ไฮเนเก้น และไทเกอร์

ทุกยี่ห้อมีการแข่งขันในเรื่องของยอดขายที่สูง และสิ่งเร้าที่ถูกนำมาเป็นตัวเร่งยอด ก็คือสาวเซียร์เบียร์ เบียร์แต่ละยี่ห้อหันมาใส่ใจกับเครื่องแบบสาวเบียร์มากกว่ารสชาติ ดักดีศรีเรื่องของการรักษาคุณภาพในเวลานี้ไม่สำคัญเท่าทรวดทรงองค์เอวของสาวเบียร์ ยิ่งทำให้ชุดของสาวเบียร์หิวหวนมากขึ้นเท่าไร ดูจะเป็นการประกาศชัดว่าเป็นผู้นำของเครื่องดื่มมินิเมาชนิดนี้อย่างแท้จริง

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนเรียบริ่อยมาก เป็นเสื้อสูทเข้ารูป กระโปรงแคบ แต่ปัจจุบันเห็นว่า เป็นชุดแซคแซนกุคแล้วสั้นมาก ๆ”

ทราย อีกหนึ่งนักศึกษาที่มีงานพิเศษระหว่างเรียนเป็นสาวเบียร์บอกกับเรา ถึง การแต่งกายของสาวเซียร์ว่า การแต่งกายของสาวเบียร์ ไม่เพียงมีผลกับยอดขาย และรายได้ต่อคืนของพวกเธอ หากยังมีผลต่อความปลอดภัยจากการถูกคุกคามทางเพศอีกด้วย

“ชุดเค้านั้นก็สุดยอดอะนะ เป็นเสื้อกล้าม กระโปรงสั้น คนที่สังเวย สักแค่ขวดหนึ่ง แต่ต้องแลกกับการยืนประจำโต๊ะ ถูกเรียกบ่อยมาก บางที่เรียกไปที่โต๊ะไม่รู้กี่รอบ แต่ไม่สั่งอะไร ถือว่าเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนสูงพอสมควร”

หากการเป็นสาวเซียร์เบียร์มันละเอียดใจขนาดนั้น แล้วอะไรเป็นเหตุผลให้เธอเลือกทำ?

“รัฐบาลก็ต้องโอบอุ้มค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างศึกษาของเด็กทั้งประเทศให้ได้ ใช่ว่าไม่มีเงินเรียนมันเป็นเรื่องของเรา แต่ถ้าเรามีปัญหา เราคือปัญหาของสังคม เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องช่วยเรา ทำยังไงก็ได้ ให้เราไม่ต้องตะเกียกตะกายที่จะมีชีวิตรอดระหว่างเรียน”

“มันมีทางออกให้เราเลือกไม่ก็ทางหอก หนูก็อยากขายไอติมมากกว่าขายเบียร์ ถ้าค่าแรงคนขายไอติมได้มากกว่าสาวเบียร์”

เสียงเล็ก ๆ จากเด็กเซียร์เบียกำลังบอกเราว่า...

ชีวิตของพวกเธอกำลังป่วยไข้ และต้องการการเยียวยา...

น้องนางหวังดีต่อพี่ท่าน บริการด้วยเบียร์ไม่เสียหายนะ

จากเบียร์...เบียร์ไทยไงพี่ชายฮักหลายๆ บลิมเอาตี้มเลย

รักน้องมองตาอย่าคิดหนัก หากพี่รักน้องจริงอย่านิ่งเฉย

มาซิมตี้มเบียร์แล้วเคลียร์เลย อยากเป็นเซียร์...ทุกอย่างซัวร์

เสียงเพลงสาวเบียร์ซังของคาราบาว จบไปนานแล้ว แต่เพลงชีวิตของเด็กเซียร์ ยังบรรเลงในใจใครหลายคน ปัญหาสังคมชั้นนี้ยังรอคคนดีแห่งกรุงศรีอยุธยา มากอบกู้

ภรรยาเพียงแต่ว่าอย่าได้ช้านานเกินนักเลย ขอเถิดพี่ท่าน อย่าให้เรามี
ปัญญานชน ชี้มาและมักง่ายต่อการเลือกงานเพิ่มขึ้นไปกว่านี้เลย เอวัง...

นักศึกษา (สาว) เชียร์เบียร์ วิถีชีวิตคนกลางคืน

นัฐพงศ์ เสือดี

เด็กเชียร์เบียร์คนที่ 1

เจ็ดนาฬิกา

...ดวงตะวันเพิ่งโผล่ขึ้นสู่ขอบฟ้า หญิงสาวผิวสีแทนค่อย ๆ เคลื่อนขยับตัวเองลุกขึ้นจากเตียงเพื่อทำกิจวัตรประจำวันในยามเช้าให้ทันเวลาเข้าเรียน เลือกระโปรงนักศึกษา ถูกหยิบขึ้นมาสวมใส่

เธอกำลังจะไปเรียน...

“วันไหนไม่มีเรียนจะตื่นสาย แต่ถ้ามีเรียนก็จะตื่นตามปกติไปให้ไปทันเรียน มีเรียน 8 โมงก็จะตื่น 7 โมง ที่เรียนกับบ้านจะใกล้ ๆ กัน”

เด็กเชียร์เบียร์คนที่ 2

สิบหกนาฬิกา

...ดวงตะวันกำลังตกลงบนยอดดึก หญิงสาวหุ่นสูงผอมบาง หน้าตาของเธอคล้ายเพิ่งตื่นนอนมาได้ไม่นานนัก เธอนั่งลงบนเก้าอี้สีเหลืองที่ประดับตราโลโก้สัตว์ในวรรณคดี ที่ช่วงต้นฤดูหนาวของทุก ๆ ปี มักจะถูกจัดวางเรียงรายเต็มพื้นที่ลานกว้างทั่วกรุงเทพฯ

เธอหยิบดัลลิ่งเบียร์เล็ก ๆ เติมแต่งลงบนใบหน้าของเธออย่างบรรจง คิ้ว

ถูกวาดด้วยปลายดินสอสีดำเป็นเส้นโค้งได้รูป เกลียอายแซร์โดล้อมรอบเปลือก
ตา ลิปสติกทำให้ริมฝีปากเป็นสีชมพูอ่อน ๆ
เธอกำลังจะเริ่มทำงาน...

เด็กเซียร์เบียคนที่ 1

แปดนาฬิกา-สิบห้านาฬิกา

ภายในรั้วของมหาวิทยาลัยแห่งการเรียนรู้ เธอยังคงดำเนินชีวิตไม่ต่างอะไร
กับเพื่อน ๆ นักศึกษาคนอื่น ๆ

“แดง” หญิงสาววัย 21 ปี จาก จ.สมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่
3 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่ง พ่อและแม่แยกทางกันตั้งแต่
ที่เธอกำลังเรียนอยู่ชั้นม.1 ก่อนที่พ่อจะเสียชีวิตโดยแดงลูกสาวคนเดียว เธอจะลงไป
เยี่ยมแม่ที่ย้ายกลับไปอยู่ที่ภาคใต้ ปีละครั้งในช่วงวันหยุดเทศกาล

ปัจจุบันเธอพักอาศัยอยู่กับพี่สาวที่เป็นญาติห่าง ๆ ละแวกย่านบางลำพู แแดง
ต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยตั้งแต่เรียนอยู่ ปวช. เพื่อหาเงินส่งตัวเองเรียน โดย
ที่ไม่ต้องการให้คนที่บ้านต้องเดือดร้อน

“เราอยากทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย หาเงินรายได้พิเศษหลังเลิกเรียน”

เด็กเซียร์เบียคนที่ 2

สิบเจ็ดนาฬิกา

หญิงสาวสาม-สี่คนในชุดรัดรูปที่ทางบริษัทจัดเตรียมไว้สำหรับต้อนรับ
ลูกค้า ต่างพากันยื่นรอสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันเซียร์ลูกค้าให้ดื่มผลิตภัณฑ์
น้ำเมาี่ห่อของตน

หน้อย (นามสมมุติ) วัย 23 ปี หญิงสาวจาก จ.บุรีรัมย์ คือหนึ่งในกลุ่มที่
เริ่มต้นทำงานนี้มาได้เกือบ 3 ปีแล้ว โดยการชักชวนของเพื่อน เธอไม่ปฏิเสธที่
จะทำ เมื่อรับรู้ถึงรายได้ที่จะทำให้เธอไม่ต้องแบมือขอเงินจากผู้เป็นพ่อและแม่

“เมื่อก่อนจะได้เงินจากที่บ้าน พอเรารู้ว่าเรียนรามฯ ไม่จบตามกำหนด เลยรู้สึกตัวว่า ต้องหาเงินเองแล้ว”

“ช่วงนั้นไม่ได้ทำอะไรเรียนรามฯ มีเวลาว่างมาก อยู่ห้องเฉย ๆ อาชีพอื่นมันมีเยอะนะ แต่ว่างงานกลางวัน หรืองานออฟฟิศ บางทีเวลามันตรงกับเวลาเรียนเราไม่อยากจะลา การทำงานในช่วงกลางคืนแบบนี้ทำให้ไม่มีปัญหาเรื่องเวลาทำงานก็ไม่กี่ชั่วโมง” เธออธิบายเหตุผลที่เลือกทำอาชีพนี้

แม้ที่บ้านจะรับรู้ว่าคุณต้องมาทำงานกลางคืนและถูกถามไถ่ด้วยความเป็นห่วงจากพี่ชายที่สาวทั้งสองของคุณก็ตาม

“จะมีพี่ชายบ่นบ้าง ทำไมมาทำงานแบบนี้ ไม่หางานดี ๆ ทำ ก็บอกว่าให้เรียนจบก่อน ตอนนี้อะไรก็ยังไม่ลงตัวเรื่องเวลา อธิบายแบบนี้เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรหาตั้งค์ส่งตัวเองเรียน ไม่ได้ไปขอเขา呢”

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 1

เธอเริ่มทำงานอาชีพเด็กเซียร์เบียร์มาได้ 3 ปีแล้ว

การทำงานไม่มีผลกระทบต่ออะไรกับดวงมากนัก เพราะการเรียนของเธอจัดอยู่ในระดับปานกลาง

เวลาเรียนของเธอนั้นจะเลิกไม่เกินบ่าย 3 โมง ก่อนที่จะต้องเข้างานในเวลา 5 โมง ทำให้เธอยังคงพอมีเวลาที่จะพักผ่อน

หากเป็นช่วงของการสอบไล่ เธอจำเป็นต้องขอยุติเพื่ออ่านหนังสือ โดยส่วนใหญ่ ทางเจ้าของร้านจะเข้าใจเพราะเป็นที่ทราบกันดีว่าคนที่ทำงานแบบนี้ส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษา

ถ้ามีกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยที่คุณไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เธอจะเลือกที่จะพักผ่อนไว้ก่อน การเรียนสำหรับเธอจึงเป็นเรื่องที่สำคัญก่อนเสมอ

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 2

สิบเก้านาฬิกา

บนท้องฟ้ามีตสนิท เหลือเพียงแสงสว่างจากหลอดดวงไฟนับสิบ ๆ ดวงส่องเป็นประกาย โตะที่เคียว่างเปล่า เริ่มมีกลุ่มคนทยอยเข้ามานั่งพูดคุย ตุ่มต่ำเคล้าเสียงเพลง

เงิน 300 บาทแลกกับการทำงานเพียง 6 ชั่วโมง ทำให้เดือนหนึ่งเธอมีรายได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท แม้จะไม่มากนักแต่ก็เพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพไปพร้อม ๆ กับการสมัครลงเรียนภาคพิเศษเพื่อปริญญาอีกใบในมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่ง โดยจะมีการเรียนการสอนเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์

“ไม่ค่อยมีผลกระทบอะไรมาก วันเสาร์อาทิตย์จะเริ่มเรียนตั้งแต่เช้าจนถึงเย็นแล้วก็มาทำงานต่อ ส่วนวันจันทร์ถึงวันศุกร์ก็ไม่ได้ทำอะไรคือรอเวลาทำงานอย่างเดียว”

แม้เธอจะต้องทำงานถึง 6 วันต่อสัปดาห์ แต่ในช่วงกลางวัน พื้นที่บนหน้าปัดนาฬิกา ก็ยังมีเวลาเหลือให้เธอมากพอ โดยนอกเหนือจากการพักผ่อนแล้ว เวลาจะหมดไปกับการดูหนัง เลือกซื้อเสื้อผ้า ของใช้ส่วนตัว รวมไปถึงการเล่นเกมนอนไลน์ที่เธอชื่นชอบ

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 1

เธอต้องทำงานสัปดาห์ละ 6 วัน วันละ 5 ชั่วโมง เพื่อแลกกับเงินสองร้อยกว่าบาท ที่รายได้ต่อเดือนไม่ต่ำกว่า 8 พันบาท

“รายได้จะไม่แน่นอนอน ขึ้นอยู่กับว่าเราขายได้มากได้น้อย ก็จะได้เพิ่มขึ้นไปอีก ต้องขึ้นอยู่กับสถานที่ด้วยนะ ว่าร้านไหนคนเยอะจะขายได้มาก ค่าคอมมิชชั่นก็เยอะ ไม่แน่นอนอน แต่เงินรายวันเราได้ตายตัวอยู่แล้ว”

เงินทั้งหมดที่หามาได้จะถูกใช้ไปกับค่าเรียน ค่าอาหาร ค่าที่พัก หากเงินไม่พอใช้ พี่สาวคนใกล้ชิดคือทางออกสำหรับเธอหากมีความจำเป็นจริง ๆ

เด็กเฮอร์เบียร์คนที่ 2

ยี่สิบนาฬิกา

บรรยากาศภายในร้านเริ่มเนืองแน่นไปด้วยผู้คนทั้งชายและหญิง แก้อื้อเกือบทุกตัวถูกนั่งจับจองไว้หมดแล้ว พนักงานสาวยังคงเดินวนเวียน คอยรับ คอยริน เครื่องดื่มให้กับลูกค้าของตน โดยถือเป็นหน้าที่หลัก ๆ ของพวกเธอ

“มันไม่ได้เลวร้ายอะไร เราไม่ใช่เด็กนั่งตริ้งค์ ทำงานเฮอร์เขาก็มีกฎของเขาว่าห้ามให้เบอร์ ห้ามไม่ให้ไปโน่นไปนี่ ทำงานกลางคืนคนส่วนใหญ่เขาก็จะมองว่าไม่ดีอยู่แล้ว แต่ตรงนี้มันขึ้นอยู่กับตัวของแต่ละคนด้วยว่าทำตัวยังไง อาจเหมือนที่เขาคิดนั้นแหละว่าไม่ดีจริง ๆ เพราะบางคน ก็ไม่เหมือนมาเฮอร์เบียร์ ไปคุยไปนั่งกับลูกค้า”

เด็กเฮอร์เบียร์คนที่ 1

ตลอดระยะตั้งแต่ที่แต่งเริ่มทำงานมาได้สร้างประสบการณ์มากมายให้กับเธอ การเรียนรู้ที่จะเอาตัวรอดจากลูกค้าหนักดื่ม การเรียนรู้เพื่อนร่วมงาน การปรับตัว แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่า เธอต้องถูกมองจากผู้คนส่วนใหญ่ว่าเธอคือผู้หญิงหากินกลางคืน

“ถ้าพูดถึงเด็กเฮอร์เบียร์ทุกคนไม่จำเป็นว่าจะมองไม่ดี ขึ้นอยู่กับการวางตัวของตัวเราเองมากกว่า อยู่ที่การวางตัวของแต่ละคน จะมาบอกว่าทำงานเฮอร์เบียร์ไม่ดี ก็ไม่ใช่ อยู่ที่ว่าเราทำงานแบบไหน มันไม่ใช่ปลาเน่าตัวเดียวเหม็นไปทั้งข้อง เหมารวมว่าเด็กเฮอร์ก็ไม่ได้ต่างกับผู้หญิงกลางคืน แต่ลองสังคมเด็กทุกคนส่วนใหญ่จะทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย จะเป็นนักศึกษาที่ต้องการหารายได้มากกว่า

“ส่วนใหญ่คนเข้าจะมองแบบนี้แต่เราไม่ได้คิดอย่างนั้น ว่าง่าย ๆ ใครจะมองยังไงก็ช่าง เราไม่แคร์ ไม่ได้ไปขอดังค์เขาเกิน แล้วเราไม่ได้ทำตัวแบบนี้ด้วย ไม่ได้ไปปล้นไปจี้ใครหรือว่าจะให้ทำอย่างนั้น ส่วนคนที่ทำเราไม่รู้ คงเพราะมีเหตุผลส่วนตัว” แต่งพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูหนักแน่น

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 2

ยี่สิบเอ็ดนาฬิกา

การสนทนาของผู้คนเริ่มส่งเสียงแข่งกับเสียงเพลงที่เร่ร่อนดังขึ้นเรื่อยๆ อาจจะเนื่องมาจากประสาทสัมผัสในการรับรู้ของทุกคนเริ่มพร่ามัว

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 1

แดงเธอมองว่าสำหรับอาชีพเซียร์เบียร์นั้นเป็นงานที่มีเกียรติอย่างหนึ่ง เป็นงานด้านการบริการ เป็นงานที่สุจริต

“เรามาขายสินค้าของเรา เราไม่ได้มาขาย...ให้พูดตามตรงตามประสาชาวบ้านเราไม่ได้ มาขายตัวนี่...”

แต่ก็จะมีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่เห็นด้วยกับเธอ

“เยอะ แบบไม่ให้เกียรติเรา คือ คนทำงานแบบนี้เขาก็จะมองไม่ติดอยู่แล้วยังไม่ให้เกียรติเราเข้าไปใหญ่ จะพูดดูถูกเราบ้าง พูดทะเล่ถึง หยาบคายใส่เรา”

ลูกค้านำระวังมากที่สุดสำหรับเธอคือลูกค้าคนไทย ส่วนลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาตินั้นจะพูดง่ายเข้าใจง่าย มีมารยาทมากกว่าคนไทย และโชคดีร้านอาหารที่เธอทำอยู่เป็นแหล่งของชาวต่างชาติเสียเป็นส่วนใหญ่ ลูกค้าที่เป็นคนไทยจึงน้อยทำให้เธอไม่ต้องหนักใจมากกับเรื่องนี้

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 2

ยี่สิบสองนาฬิกา

ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์เริ่มทำงาน เสียงการสนทนาและเสียงเพลงดังทวิบางคนหน้าแดงราวกับเจ้าเข้าเพราะเลือดลมเดินสะดวกด้วยน้ำบ่ม บางคนคอตกและบางคนหากอาการหนักหน่อยหัวอาจทิ่มพื้นและเลิกสบตากับคนรอบข้าง

มีบางโต๊ะที่เรียกพนักงานเก็บเงินกลับไปนานแล้ว แต่ไม่นาน ลูกค้าหน้าใหม่ ๆ ก็จะหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนเข้ามานั่งราวกับเก้าอี้ดนตรี ยิ่งดึกพฤติกรรม

นักดื่มที่ไร้สติยิ่งดูลห่ม่าน วุ่นวาย แปรกไปจากมนุษย์ผู้เป็นปกติดี

“มีลูกค้าแปลกๆที่มาแล้วจะนั่งพูดอยู่กับคนเดียว เราก็คงปล่อยไม่ไปยุ่ง” เธอเล่าถึงพฤติกรรมที่เคยพบให้ผมฟัง

แม้การทำงานกลางคืนที่ถูกล้อมรอบไปด้วยสิ่งหนักดื่ม จะถูกมองว่าไม่ดี แต่เธอยืนยันว่า คนที่ทำงานแบบนี้สามารถเอาตัวรอดได้ง่ายกว่า เพราะต้องเจอกับคนทุกรูปแบบทำให้เกิดประสบการณ์ที่สามารถหาทางหลบหลีกได้

เด็กเซียร์เบียส์คนที่ 1

สืบห้านาฬิกา

เธอกำลังจะเลิกเรียน...

ใบปริญญาคือเหตุผลสำคัญที่จะทำให้แต่งหยุดทำ...จบอาชีพของคนกลางคืน และหันกลับไปใช้ชีวิตทำงานในช่วงเวลากลางวันเหมือนกับผู้คนส่วนใหญ่

“เรียนจบเลิกซั้ว ใครจะทำอาชีพนี้ไปตลอด จบมาก็หางานทำที่ดีกว่า งานที่เป็นหลักเป็นแหล่ง ตอนนี้อ่านเรียนจบอย่างเดียว”

เด็กเซียร์เบียส์คนที่ 2

ยี่สิบสามนาฬิกา

สิ่งหนักดื่มยังนั่งสู้นกับแอลกอฮอล์กันอย่างไร้สติสัมปชัญญะเช่นเคย แต่สำหรับเหล่าพนักงานสาวได้เวลาที่พวกเธอต้องเลิกงานแล้ว และนั่นอาจหมายถึงเลิกเซียร์ เลิกถูกจ้องมอง หว่านล้อม หรืออาจถึงขั้นเลิกถูกลวนลามจากชายหนุ่ม ลูกค้าขี้เมาที่เธอเป็นผู้แนะนำให้พวกเขาดื่มเอง

“มีบ้างเหมือนกันที่ถูกลวนลาม จะถูกจับมือเวลาที่เรากำลังรินเบียร์ แต่จะไม่ไววายอะไร เพราะกลัวจะมีปัญหากับทางร้าน พอครั้งแรกพลาดไปแล้ว ครั้งต่อไปก็จะไม่เข้าไปใกล้เลย”

“เคยหนักสุดถูกลูกค้าถามว่า ออฟหรือเปล่า เราก็คงไปบอกเจ้าของร้าน เขา

ก็บอกไม่ให้ไปยุ่ง ไม่ต้องไปสนใจ แต่เราก็จะให้แฟนเป็นคนจัดการคอยเคลียร์อยู่
ข้างนอกร้าน มีทะเลาะวิวาท นิดหน่อย เขาขอมขอโทษเรื่องก็เลยจบ”

“คนที่ทำอาจจะมีแต่อยู่ที่ว่าเค้าจะมีวิธีหลบหลีกยังไง บางคนที่ชอบอยู่แล้ว
ก็อาจจะตกลงไปด้วย”

หากคืนไหนยังไม่อยากกลับบ้าน พวกเธออาจจะกำลังได้เวลาเริ่มต้นเป็น
ผู้ลิ้มลองรสชาติของแอลกอฮอล์แทนหลังเดินออกจากร้านนี้ไป

“วันไหนถ้ามีเพื่อนอยากไปเที่ยว แต่ละคนก็จะโทรชวนลูกค้าคนพิเศษมา
เป็นเจ้าของ”

ในบางครั้งหากขาดเจ้ามือหรืออยากสนุกกับเพียงเพื่อน ๆ เธอก็ต้องยอม
ควักกระเป๋าเอง เงินที่หมดไปกับการเที่ยวในแต่ละครั้งตกหลักพันบาท ทำให้ใน
บางเดือนเงินอาจจะไม่พอใช้ การหยิบยืมคนสนิท และการนำทรัพย์สินมบัติส่วนตัว
เดินเข้าโรงรับจำนำคือทางออกชั่วคราว ที่ใช้แก้ปัญหา

หญิงสาวผมยาวสลวยเคลียบ่ายังเล่าให้ฟังอีกว่า มีบ่อยครั้งที่เธอมักจะออก
ไปเที่ยวต่อกับลูกค้า เมื่อถูกเอ่ยปากชวน โดยเธอจะใช้เพียงเกณฑ์การประมาณ
จากบุคลิกหน้าตาของลูกค้าคนนั้นๆว่ามีความน่าเชื่อถือแค่ไหน หากไปได้ดีอาจ
พัฒนาถึงขั้นคบหาเป็นแฟน และอาจใช้เวลาเพียงไม่กี่วัน เพื่อตกลงปลงใจ แม้
บางครั้งอาจจะคบกันเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ก็ต้องเลิกกันไปก็ตาม

“ส่วนมากที่เข้ามาจะขอซื้อกับเบอร์ ถ้าเราชอบก็ให้ ถ้าเขาโทรมาชวนไป
เที่ยว ไปดูหนัง ทานข้าวก็จะออกไป แต่แรก ๆ จะพาเพื่อนไปด้วยก่อน พอดูว่า
เชื่อใจได้ก็จะไปคนเดียว”

“บางคนเข้ามาคุยมาหม้อ แบบบ้ากาม ๆ เราจะรู้ว่าไม่ใช่ล่ะ...ก็จะถอย ถ้า
จะให้ส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำที่เราเห็นหน้าบ่อย ต้องจำหน้าได้ถึงจะให้เบอร์
แต่ถ้ามาวันสองวันไม่ให้หรอก แต่จะหลอกเขาว่ามาอีกนะคะ คราวหน้าจะได้ให้”

“ลูกค้าที่เคยคบเป็นแฟนจะมีแค่คนเดียว คบกันได้ประมาณ 6-7 เดือน
ก็เลิก นอกนั้นก็จะมีเจอกันตามที่เที่ยวมากกว่า” หน้อยเล่าด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูจะ

ชินชากับเรื่องที่เกิดขึ้น

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 1

สิบเจ็ดนาฬิกา-ยี่สิบสองนาฬิกา

ชุดที่เธอสวมใส่อยู่ในตอนนี้อาจจะดูไม่ต่างจากชุดนักศึกษาทั่วไปมากนัก เพียงเพราะเธอ อยู่ในชุดรัดรูปโชว์รูปร่างโค้งเว้าสีเขียว ยืนอยู่ภายในร้านอาหารร้านหนึ่งย่านถนนข้าวสาร

“แต่ง” เธอกำลังเริ่มทำงานแล้ว...

เด็กเซียร์เบียร์คนที่ 2

ยี่สิบสามนาฬิกาสามสิบนาที

เธอเลิกงานแล้ว...

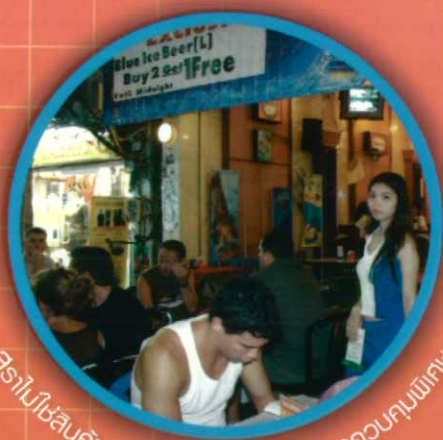
ผมคงไม่สามารถรับรู้ว่าก่อนและหลังจากนี้ เธอทั้งสองจะไปไหนมา หรือว่ากำลังจะไปต่อกับใครที่ไหน และไปทำอะไร?

“แต่ง” หลังเลิกงานตอนสี่ทุ่ม เธอ(อาจ)จะกลับบ้าน...

หากเป็นวันเสาร์ เจ็ดนาฬิกา"หน่อย"เธอ (อาจ) กำลังจะไปเรียน....ในวันรุ่งขึ้น

...วิถีชีวิตคนทั้งสองยังคงดำเนินไปตามครรลองของแต่ละคน...

สัมพัชรีวิตจริงเด็กสาวเขียร์บียร์
ที่ต้องดิ้นรนต่อสู้อ่านเรื่องสั้นเชิงสารคดี



ผู้ที่ไม่ใช้สินค้าธรรมดา ต้องมีมาตรการควบคุมพิเศษ

ISBN 978-974-09-8544-0



9 789740 985440

ราคา 65 บาท